Mesut Çakırca

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.11.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Aktarım

bir sokağa adım atıyorum
girişi olup
çıkışı olmayan
sağında solunda
boylu boyunca sıralanmış
kitapçılar pastaneler
ve nereye gittiklerini bilmeden
koşuşup duran insancıklar
ara sokaklarında
kafeleri
barları
kimisinin canlı müziğin
Davetkârlığı
seni zamandan kopartacağı
hele bira sigara ile
blues müziğin ritmi ile
yanında bir kadeh jack daniels
ile
seni senden alması
kimisinde ise
dışarıdaki
tahta masa ve sandeyelerde
içtiğin kahvenin tadının
boğazından beynine
beyninden damarlarına
bütün vücudunun
ruhunun
durmaksınız
keyif akması
herşeyin dolambaçlığı

bir duman
duman ki
o da
hazlarının doruk noktası

vakit huzur ve keyif ile
dolu dolu geçmişken
kafamı kaldırdığımda
karşıda sana bakıp duran
tarihi emek sineması
afişleriyle beni çağırması
birkaç saat filme dalıp
gene kopartırmış zamanımdan
dışarı çıktığında
hafif yağmur çiseltisiyle
yürümek beyoğlunun
ıslak taşlı sokaklarında
yol ve simit paranı ayırıp
bir kitapçıdan
carlos castenadanın
don juannını alıp

son dolmuşla eve koyulmak
sonuçta
bir beyoğlu yansımasını
aradan yıllar geçse bile
yine mısralarda
o keyifleri
yaşamak

bu ne bir öykü
ne de bir hikaye
bu belkide onlarca yıl yaşanmış
yirmili otuzlu yaşlarındaki
ben olmanın
yalnızlığımın
satırlara şarkılara aktarımı

Mesut Çakırca

Alay Ettin

ALAY ETTİN

ansızın kalbime girdiğin gibi
ansızın çekip gittin
ben yıllar öncesinden ümidi kesmiştim
söylermisin,
bir kulaçta nasıl derinliğe ulaşabilir
bir tebessümle yaraları nasıl sarabilirsin

hep söylemiştim oysa
boş bir teselli olsada ümitlerim
hayallerimle geçinip giderdim
ama sen buna bile razı gelmedin
benimle yada bensizken geçicekken günlerin
sen zamanla alay ettin

bir anlık değildi nefesim
bir anlık değildi sana olan sevgim
ben, hücremi kıralı yıllar olmuşken
sen, sen kendine yoktan bir hapishane inşa ettin
zaman zaman sığındın
zaman zaman başın dik yürümeyi öğrendin
oysa ki,
kendinle,evet kendinle alay ettin

biliyorum çok geç oldu bu satırlarım
çok zor oldu senden bağlarımı koparışım
hiç istemezdim
hiç istemedim
çünkü ben seni tahmin edemiyeceğinden çok sevdim
belkide yaşamın kanunu bu
sen beni istememekle
sevgiyle,evet sevgiyle alay ettin

Mesut Çakırca

Albüm

fotoğraf albümünde
gene bir sayfa daha
bakışım anılarım
bugün ne yazmalıyım
sıkıntısını yaşamadan
açmalıyım bir sayfa daha
kara kaplı albümünden
hatta gözümü kapatmalı
seçmeliyim birini
ilk fotoğrafının
zamanını
acılarını
mutluluklarını tatmalıyım
sanki bir ses geliyor albümden
aaa neden sanki beni
seçmedin ki der gibi
yeri ve zamanı var değil mi
ben biliyorumda
bakalım onlar biliyor mu
onlar için
diğer anılarıma geçişim
ben ömrümü beklemekle
sabretmekle geçirmişken
bakalım onlar
bir kaç şiir sonrası
sıra bana gelir mi diye
idare edebilecekler mi
neyse biraz uzun
bir girişi oldu
fotoğrafa bakamadan
amaaan boşver diyorum içimde
git bir kahve yap
zaten sigaranda dakikalardır
dudaklarımda
hani parantez için
öpülmeye hasret dudaklarımda
beni iç
beni iç dercesine
yak ateşle beni heyecanında
dumanı da güzel ve sert
güzel
güzel de
kafa yapma konusunda
uzaktan yakından
ilgisi yok ki
familyasının yanında
belki devam ederim
belki de yeter deyip
daha başlamadan biten aşklara
vesile
anılarımdan birisini
başka bir gece

sizlerle paylaşabilirim
ama siz
ne bana
ne duygu
ne düşüncelerime
önem verdiniz
fotoğraf paylaşımındaki
minik
öykümü
anlatıyı
neden isteyesiniz ki

Mesut Çakırca

Albüm 2

sonbaharda
ağaçların yapraklarından vedalaşması
dökülmesi gibi
anı
albümünden sayfalar da
yazdığım her bir şiirimle
teker teker
sayfa atlıyor
her biri yaşanmışlığıyla
kalıyor
belki başka bir zamanda
tekrar tekrar
canlanmak üzere
anı albümünün tozlu sayfalarında
yerini alıyor
her anımsamam da
halen sım sıcaklığıyla
sayfalar atlanıyor
atlanıyorda
bunun bir sonu olmadığını
sağır sultan bile duyuyor
sanki videoya bir kaset koyar gibi
basıyorum başlat düğmesine
kelimeler birbiriyle yarış edercesine
akıyor satırlarımdan
mısralarımdan
sayfalarımdan
tap taze anılarıma
nispet edercesine
ama ne zaman anı albümüyle
şiirime başlasam
sanki kendime saklar gibi
şiirlerimi
Ser verip sır vermemekle
sonlanıyor albüm mısralarım

Mesut Çakırca

Ankara

bir zamanlar
cuma akşamından
istanbuldan hareket eder
gece yarısı varırdım ankaraya
yağmurlu yollarda yürürdüm
dünlerimi geçmişimi
geride bırakarak
adım adım ulaşırdım
içimde gene bir çoşku
bir heyecenla
varırdım tunusluya
arkadaşlarımla
sevgilimle
sabahın ayazına kadar
bira üstüne birayla
müzikle
muhabbetle
ve de en önemlisi
gülen gözler
sevgi dolu sözcüklerle
barı kapatıp
hemen iki sokak aşağısında
bodrum katındaki
küçücük kiralık daireye
varırdım
üç beş kız ve
üç beş delikanlıyla
sarhoşluktan
ayakta durmak imkansızken
kendimizi zar zor
atardık yatağa

sabah ilk uyanan
gider poğaça alır
sanra bu güzelliklerle bezenen
yaşantımızda
yeni bir gün
yeni bir sayfa derken
keyfimize keyif katardık
ankara zamankarında
umarsızca

ama her yolculuğun
her gidişin bir dönüşü olduğundan
pazar gece yarısı
bazen otobüsle
bazende şairlerin
şiirlerini süslemiş
cebeci tren istasyonuyla
bu güzel hafta sonumu
noktalardım
koyulurdum yola

artık istemediğim
sizin Keşmekeş
istanbulunuza

Mesut Çakırca

Anlarsın

kendimi hazırlamalı insan
sadece
sıkıntı keder acıya değil
yaşanacak güzellikler
mutluluk ve tebessüme
yer açmalı
kapılmamalı karabasanlara
belki de gördümüz rüyalara
naziren
çıkacak rüzgara
yeni umutlarla bakmalı
açmalı teknesinin yelkenlerini
yeni ufuklardan
geri kalmamalı
yeni bir başlangıç içinde
gücünü toplamalı
toparlanmalı insan
geleceğe umutla bakmalı
önce hırçın oknayuslara çıkmadan
bir nehir akıntısında
kürekleri eline alıp
kendine bir yol yordam bulmalı
sonra teknesiyle
girmeli denizin dalgalı sularınâ
geçmişindeki hayal kırıklıkları
dalgaları yükseltebilecektir elbet
daha başlamadan hüsranın
ama belki yarına
rüzgarsız dalgasızlığa
umudunu kaybetmeneli
bırakmamalı insanın
kim bilir sakin günlerin uzar
ilerleyemez olursun
yerinde sayar
bekler durursun o an
ama ilte o an
ani bir meltem rüzgarı
çıkar ansızın
alır götürür seni
küçücük ıssız adanın kıyısına
orada balık tutar karnını doyurur
koca yapraklarda birikmiş
yağmur sularıyla
damağını ıslatır
düşünmek için fırsat bulunca da
sonra başlarsın mahkemene
hatalımıydım yoksa
fazlasıyla iyi niyetli mi diye
seni bu yolculuğa
mecbur mu kıldı
anlarsın
ümit yaşarın

aşkına
bir gün anlarsınına
benzemez bu anlayış
sevmenin
ama sadece
kendini sevmenin
ne kadar paha biçilmez olduğunu
işte o gün anlarsın
şükredersin iyi bir insan olduğuna
cennetinin kapısının anahtarının
iyi niyet olduğunu
gerçekten de
işte o gün anlarsın

Mesut Çakırca

Aslında

artık kabul etmesenizde olur beni
hediye paketler gibi
süslü püslü uğraşlar
giyim kuşamıma
saçıma sakalıma
hatta ve hatta
artık
vitrininizin mankeni de
yapmasanız da olur aslında
öpmeyin dudaklarımı
okşamayın saçlarımı
kısaca
beni benimle bıraksanız
her şeye yeterli olur aslında

artık kabul etmesenizde olur beni
işi işten geçtikten sonra
sizce de
biraz geç değil mi
ne faydalarla
ne avuntularla
bence
biraz geç kaldınız
değil mi

artık kabul etmesenizde olur beni
geçen gün hesap ettim de
yaşım gelmiş altmışına
sizler olmuşsunuzdur
elli
elli dokuz yaşlarında
ama bu tutulmayı hak eden
hasret çeken ellerimizle
diri diri toprağa gömseler bizi
o karanlık çukurdan
bir umut çıkmak için
kara toprağımı eşeleyeceğiz
sizce de öyle değil mi

artık kabul etmesenizde olur beni
sizleri bilmem ama
ben iyiyim
keyfime de
söylenecek söz yoktur hani
ama bir gün
işte o gün
tekrar görürseniz beni karşınızda
ki pek ihtimal vermiyorum
çünkü neredeyse
hiç çıkmıyorum insan arasına
işte o gün
tekrar görürseniz beni karşınızda

bir tebessümü size çok görmem
çünkü pastel tonlarla boyanmış
neredeyse koyu gri hayatımda
beni ben yapan
sizlerdiniz aslında

Mesut Çakırca

Avare

ben evsiz bir adamım
hiç bir yurdu
hiç bir yeri beğenmeyen
çalışmak ta bana böre değil
çeğrek asır çalışarak
kendime az da olsa
elime geçecek
parayı da elde etmişken
karnımı doyurmak yeterliydi
soğuk dondurucu
karavan gecelerimde
bir yorgan
bir battaniye
bir kaç da
yünlü kıyafetimle
azı çok yapar
insanların göremediği
o bakış açılarıyla yakalayamadığı
ayrıntılarlada
dünyamı evrene sığdıramaz
yerle göğü
sonsuzu bir kılar
zamansız ve mekansız yaşarım
zaman zaman
sokakdaki kaldırım taşlarına
kuş tüyü mindere otururcasına
kıçımı koyar
kağıttan fincanımla
yudumladığım kahvemi
dünyanın en güzel içeceği yaparım
millet içeride burgerlerini
ağızlarına tıkarken
ben dışarda restoran önünde
kaldırıma oturur
ne onlara gıpta ile bakar
ne de karınca yaşamlarına
kendimi ortak kılarım
mücadelemi yıllar
yıllar öncesinden
hayatı
yaşamı
kendimi bulma için harcamışken
şimdi işin keyfine
orası senin
burası benim
avare avare
dolaşırım
altmış yedilerde doğsamda
altmış yedilerdeki hippi olmayı
o zamanlarda nefes almayı
nudist olmayı
gölde çıplak kulaç atmayı

greteful dead ile dans etmeyi
soluklanmazcasına
doya doya öpüşmeyi
çılgınlar gibi sevişmeyi
benim için
avare bu şarkısı yapmalarını
bilseniz
ne de çok isterdim

Mesut Çakırca

Bafada

karavanımla bafa gölünü
evim etmiştim
günü birlikçiler hariç
aslında yıllarca
tek yaşayan da bendim
göle bir kaç metre kala
çekmiştim karavanımı
sessizliğin en duyulmazı
müziğin en mırıltılı
en yavaş blues yansıması
kahvemin klasik
sade şekersiz olanı
ve dumanın
en can alıcısı
seni koparması
zamansızlığı
mekansızlığı yaşatması
anlatmakta yetersiz kaldığım
keyif ve huzur bulamaçı
gündüz göle çıplak girip
serinler
geceleri iki odun parçasının
yanması
sanki geçmişteki sıkıntıların
alev almasına
yok olmasına eş değerdir
hayvan sevdimden
değil altmış yılda 6 tane
1 tane bile balık tutup
öldürmemişimdir
çoğu günler geceler
aç açına uyusamda
asla onların ölmelerine
yaşam haklarının
elinden alınmassına
müsade edemizdim
vejetaryen de değilim
değilim de
ben onların kılına bile
asla ama asla
zarar veremezdim
geçen ay alışveriş için
gittiğim kasabada
şiş çevirme kızarmış
bıldırcın kuşlarını görsemse
onlardan sipariş veremedim
sonuçta arz talep meselesiydi konu
ben onlardan birini eksiltsem
yenileri için
belki iki üç tane daha
katlediceklerdi
hep dediğim gibi

menümde balık kuş olmasa bile
iki fırt duman
bir fincan kahve içmeye bekler
konuşmak yerine
belki doğamızda
keyif ve huzur ortamı yaratarak
küçücük de olsa
bir
yer edinebiliriz

Mesut Çakırca

Bahşettin

sen yokken
bu karınca insanlara
kuru gürültülere
karnım tok artık benim
yada soğuk anlamsız bakışmalarına
bir tebessümü
hiç bir şeye değişmezdim
sonunda öpüşme ile başlayan
sevişmelerimiz olsa da
pişman olacağım
hiç bir işe girişmem artık
zamanında gençken
deli kanlılığımın aldanımları olsada
başlamadan doğru mu yapıyoruz
sorularından çok
bitiminde pişmanlıkların
geçirdiğin güzel zamanların
ölümü yok sayılsada
gerek yok
gereksiz
anlamsız sorulara

uykulu mağmur halinle
güne günaydın ile başlayıp
sessizde odamıza gidip
yatağa kıvrılman
günü kara halde
noktalamadır aslında
ben senin televizyon izlerken
uyuya kaldığın geceleri
koluna girip
yatağımıza götürmeyi
çokca bilirim
çocuğunu yatağa yatırırcasına hemde
ama ne garipsedim
ne de pişmanlık gösterdim
en azından bir kaç saat sonra
yatağımızda sana eşlik edip
bana
iç huzur ve tebessümümle
sana sarılarak uyumayı
en güzel rüyaları
bahşettin

Mesut Çakırca

Başbaşa

Seni yazmak değildi niyetim
Zaman zaman aklıma girdiğin gibi
Şimdi ki gibi
Zaman zaman mısralarıma girdin
Koşuşturmaca içindeki
İş hayatımızda girdin hayatıma
Bana bir renk bir nefes verdin
Hatırlarmısın nasıl da yürümüştük
İstikkal caddesini boylu boyunca
Dükkanlara mağazalara baka baka
Sonra bana uğramıştık
Sigara içmiştim ben
Bir finca kahvenin yanında
Sonra sıcak bir sohbet etmiştik
Yaz mevsiminden dir belki
Ellerimiz sımsıcaktı
Tuttum ellerini
Öptüm dudaklarını
Doya doya
Doymamıştım aslında
Ama fazlasına da zaman vardı ki
Ama o zaman hiç gelmedi
Belki de tam zamanıydı aslında
Hatırlamıyor olsamda şu an
Sanırım
Bizler zamana yenik düştük
Kaybolduk müzik notalarında
Şiirlerin Mısralarında
Ayrıldık daha başlamadan
İş yerlerimiz yan yana olsa da
Bulamadan yitirdik
bitirdik ilişkimizi
Daha başlamadan da olsa
Yaşantımızda
satırlarda
Ve aradan yirmi
yirmi beş yıl geçmişti
Ben iş hayatımı geride bırakıp
Bir karavan alıp
Atmıştım kendimi
Dağ yamaçlarına
Göl
deniz kıyılarına
Telefon ettin aniden
Uzuuun
uzun yılların ardında
Ben umursamasamda
doğum günümmüş meğer
Altı temmuz iki bin on yedi de
Tekrar girdin hayatıma
Yılda bir kaç kez buluştuk
Öpüştük seviştik doymak casına

Son
dört bilemedin beş yıl koşuşturdum
Birlikteliğimiz daim olsun isterken ben
Sen babam emekli bile olsa
Çalışmayan damat istemiyor diye
Belkemeye aldın bizi
Ama seni daha da beklemeyeceğimi
Bilmeden
Beklettin bizi
Yıllar yıllarca
Şimdi ne oldu sanki
Altı yılın ardından
Sen şu an bilmediğim
Başka diyarlarda
Belki de başkalarını koynunda
Ben bitmek bilmeyen
Sonu gelmeyen
Satırlarımla başbaşa

Mesut Çakırca

Beklerim

çokça param olsaydı
kenarları kayalık
arkası orman
göl kenarı bir kaç dönüm
arsaya harcardım paramı
ormandan kaynak içme suyu
barakalar için tahta temin eder
belki bir kaç yüz metrekareye
patates domates biberler için
tohumlarla beslerdim toprağı
protein içinse
hayvan ölümlerine
karşı olmama rağmen
balık yengeç istakozlarla
idare ederdik nasıl olsa
mesca koyardık adını
minik komün yaşantımıza başlardık
geceleri kumsalda ateş yakar
bazen şarkılarla
bazen de özgürce sevişir
çıplaklığı yaşar
çıplak ay ışığında göle girer
ama önce kendimiz olur
sonra paylaşırdık
vücudumuzu
içimizi boşaltırcasına
evet
çokça param olsaydı derken
belki bu hayatta geç kalmış olsamda
bir sonraki reenkarnemde
beklerim mesca komün yaşantımıza

Mesut Çakırca

Bırakmalı

sonlanıyor artık sözcükler
karmaşalar
çoktan bitmişken
belirsizlikler
geri sayımdayım sanki
ne bekliyor bizi
ölümün sessizliğinde
o sonsuz derin uykunun
uyanışı gelir mi
beyin yokken
birikimler birer
hiçlikten ibaretken
sanırım bedeninizin
ruhunuza dokunuşu
ölümü
ölümsüz kılma gayreti mi
inananlar inanmayanlar
ölümle herşey biter diyenler
kanıtlarını gösterebilir mi
yada körü körüne
inananlara ne demeli
onları bir koyundan
farklı kılan
sadece alet yapma becerisi mi
hayyamın dediği gibi
kim görmüş o cenneti, cehennemi?
kim gitmiş de getirmiş haberini?
kimselerin bilmediği bir dünya
özlenmeye, korkulmaya değer mi?
demiş berduş şair
bence de bunların eşliğinde
şaraba yönelmeli
diyorum bende
hayyamın sözlerine katılıyorum
ne demişti şarap için
kim demiş haram nedir bilmez hayyam
ben helali haramı karıştırmam
seninle içilen şarap helaldir bana
sensiz içtiğimiz su bile haram
olur anla
demişti hayyam
ya bu dizeleri

bizim şarap içmemiz
ne keyfimizden,
ne dine,
edebe aykırı gitmemizden
bir an geçmek istiyoruz kendimizden
içip içip sarhoş olmamız
bu yüzden
diyerek te imzasını pekiştirerek

işte nerden nereye geldik
ilk satırlarım sanki
nehrin hırçın akıntısıyla
coşup dalgalanırken
ama onunda
bizler gibi
durulacağı bir yer olacaktır elbet
hep dediğim gibi
kendini suyun akıntısına
bırakmalı insan

Mesut Çakırca

Biga

sana bir eser bırakmalıydım
gençliğimi umutlarla dolduran
sanki hep olacakmışsın gibi
kıyıda köşede bıraktığım
hatalarım ne kadar az olsada
tek ama en büyük pişmanlığımsın
sen benim
kendi kendime yarattığım
kahır azabı yaşatan
yazları balkonunda
tahta masamda kitap okurken
sırtım sana dönük olsada
kahve yudumlarımı paylaştığım sen
okuduğum satırlarda seni aradım
sen biga yolculuklarımın aşkı
sevgilisi
elini bile tutmamışken
bu aşk ve sevda neyin nesiydi
aptallığıma doymadığım
hatalarımın en bitmeziydi
kaç yıl şansım vardı
sen de beş yıl
ben diyeyim on yıl
neden sanki seni
hatatımın kıyısında
köşesinde beklettim ki
cuma akşamı
otobüse kurulur
biga yolculuğuna çıkardık
sabah beş altı gibi
gelibolu feribotunun
kalkışını beklemek güzel olsada
hiç gelmesin dediğim zamanlar olmuştu
sabahın beşinde
sıcak poğoça bağrışları
halen kulaklarımda
kar kış zamanı bigada yürüyüşler
geceleri yıldızları adlandırmalar
daha neler neler
aklıma geldikçe hala
kafamı duvarlara vurmak istiyorum
ya kışın bana kahve içmeye gelip
şömine aygaz sobamda ısınmalar
her ne kadar kendini ısıtsada soba
görüntüsüyle içimizi ısıtıyordu nasılsa
dedim ya salaklığıma doymayayım
sende benden hoşlanıyordun
biliyordum
biliyordumda
bir türlü bir sonraki aşamaya
adım atmadım atamadım
uzatmıcam fazla

ama bilmelisin ki
hayattaki en kötü günlerimden birini
kına geceni benim evimde
seni çok sevdiğim
duvarlarımın şait olduğu
benim evinde yapmandı
gülüp eylenmendi
sana hiç açılamadığım
kalın kafama yazılmış
en can alıcı yansımalardı

Mesut Çakırca

Bile

bir ışık tutmak istemem
karanlığıma
benim için çok güzel
huzur keyif dolu
karanlığıma
sizler için can sıkıcı
zaman zaman korkutucu
zaman zaman o baş edemediğiniz
sorunlarla boğuşmaya
zaman ve ortam hazırlayan
karanlığınıza
sadece içsel değil karanlığa olan aşkım
bir ara evimin duvarlarını
ne de güzel
simsiyah kapkaraya boyamıştım
sonra tahta çubuklardan
yüzlerce sidilerim için
rafları çakıp
ne de gğzel gülümsemiş
kendiletini belli etmişti aslında

işte
sanırım zeminde karanlığın
içinde bile olsanız
birkaç tebessümle
belki kısık sözlerde
birkaç hoş kelime ile
ya da en önemlisi
gülen gözlerinizdeki ışıltıyı
fener olarak kullanıp
kendinizin farkına varabilirsiniz
o kap karanlığa hapsolmuş mağaranızda
kendinize bir gün ışığı arayayak
tünellere korkmadan girip
emin adımlarla
hedefinize ulaşabilirsiniz
o ışık ben olmasam bile

Mesut Çakırca

Bilinmezlik

hep altmışımda
huzuevine yerleşmek
vardı planlarımda
barınmak için
yada
birkaç kişiyle
iki çift lafın
belini kırmak değildi niyetim
tek derdim yemek
sadece yemek ti
temennim
günde üç öğün
olmasada olurdu hani
zaten on yıldır
günlük bir kaç öğünle yetinen
ben değilmişim gibi
ve yıllarca beklemenin ardından
tam yaşımı doldurdum
başvuracam artık derken
bitsin bu
hergün on yıldır
makarna yediğim
derken
hükümet yaş sınırlamasını
on yıl daha ileri atmasıyla
sanki on yıldır kaynattığım
makarna sularının tamamının
başımdan aşağı dökülmesine
sebep olacağını
nerden bilecektim
yapacak bi şeyim yok hani
on yıldır makarna ile
tokluğum beslenişim
bir on yıl daha götürür mü beni
maalesef ilk defa
bilinmezliğin içindeyim

Mesut Çakırca

Bulamayacağım

birliktelikler bana göre değil anladım
bir şey beklemeden
ne tepki verir diye düşünmeden
az iletişim
çok da kendi kendineyken
sadece gün içinde birkaç dakika
yada saati paylaşıp
ne bileyim belki iki çift laf
kahve ve sigarayla
paylaşımda bulunmak
mümkündü elbet
ama ben öyle birisini
bulamadım bulamayacağım
aramayı da çokta bıraktım
bıraktım aşkları kendi hallerine
götürüsü getirisinden fazla birşeye
hayatım boyunca ne kalkıştım
ne de kalkışacağım
gün içinde iki kelime bile
yeterli gelebilirdi oysa
günaydın ve iyi geceler
tebessümle dile getirildi mi
herşeyin üstesinden gelirdi
iki kendi olmayı başarabilmiş insan
bazen tek vücut
tek söz
kadın erkek düetlerinden
tek bir şarkı yaratabilirdi
ama nerde öyle birisi
bulamadım bulamayacağım
aslında en iyisi ne bilirmisiniz
hislerin en iyisidir koyvermek
osurduğunda
kendine sal gitsin demek
komik olmak kendi kendine
zaman zaman belki salak
belki aptal demek kendine
espriyi şakaları da
ihmal etmemek kendine
ne bileyim
kısaca
abuk subuk eylenmek
ciddiye alınacak
bir şey kaldı mı derseniz
ben sizi duyamam
göremem ki
sizlerle yaptığım
güreşte ellerimi yere uzatıp
pes ettiğimi çok önceden
söylemiştim
şimdi ne konuşma
ne de konuşulanları duyma niyetindeyim

dedim ya koy ver gitsin
bu sözlerimin
bir kulağınızdan girip
diğerinden çıktığını
inanın sizden daha iyi bilirim

Mesut Çakırca

Buluyorsun

bir tuval
birkaç pastel boya
geçmişim manzaranın karşısına
yavaş yavaş içine dalıyorum
kalp atışım
eşlik ediyor
hafif bir meltem rüzgarıyla
esen
yapraklarının hışıltısına
kulak veriyorum doğaya
insanların çıkardığı
kavga
gürültü
patırtıdan uzak
kaçıyorum aslında
elim gitmiyor tuvale
bir türlü
o güzellik karşısında
kala kalıyorum
duyumsadığım güzelliği
paylaşmak için
son bir hamle resme yöneliyor
ama aslında
şu an
gerçektende şu an
yaşamanın vermiş olduğu hazzı
tüm vücuduma ışık yaymışcasına
buluyorum kendimi
tuvalimin
köşesinde
kuytusunda
nihayet sonunda
yer buluyorum kendime
bu güzelliği
cennetimin bahçesi
kılıyorum aslında

Mesut Çakırca

Burada

BURADA

Şimdi burada olsan
Yarın ki evinde de olsan
Şimdi şu an uyuyor olsan
Uzansan boylu boyunca yatağa
Ağar ağar gözlerini kapatsan
Ve uykuya dalsan
Sonra ben yanına gelip
Sana baksam
Uyuyor haline
Güzelliğine
Sana
Sadece sana baksam

Şimdi şu an içeride uyuyor olsan
Ben olmazsa sabaha kadar
Uyumasam
Baksam sana
Doyamasam

Buram buram tütüyorsun şu an gözümde
Ahh bir bilsen
Ahh bir bilsen aşkım
Sevdiğim
Sevdasına yandıcağım
Seni nasıl özledim
Bir sana bir satırlara
Birde evet birde kendime anlatabiliyor olsam
Dur durak bilmeksizin
Seni yazsam
Seni her saniyemde sadece seni yaşasam
Saatler boyu uyumadan
Hatta günler haftalar boyu
Bir an bile ayrı kalmadan
Sana sıkı,sımsıkı sarılsam

Ve sen şimdi içeride uyuyor olsan
Başka ne isterim ki Allah'tan
Sen sadece şu an sen olsan...

Mesut Çakırca

Caydın

CAYDIM

etkileyici olamaya çalıştım
damardan aldın
küçük kelimelerle
küçük sözlerle
zaman zaman sana uçtum
ayaklarımı yerden kestin
zamanı sana adadım
dünlerden dersler alıp
yarınlarla hesaplaştın
çarpıştın
çalkalandın
benide bu kavganın arasına kattın
haklıydın
oysa
geldiğim gibi giderim sanmıştım
birgün varım
bir gün yok olabilirlerle
kendimi kandırmışın
elimi uzattım kolumu kaptın
maalesef ki
gene haklıydın
hayatı demo versiyon sanmıştım
birkaç bölüm sonra sıkılırım
başka dala koşarım sanmıştım
oyunsa eğer yaşam
bu bana çok zor geldi
işin başından caydım

Mesut Çakırca

Ceylan

CEYLAN

Her ne kadar mutluyum desemde
galiba eksik bir şeyler var
nedir bilmiyorum
bir türlü çıkmıyor kafamdan
bir türlü söküp atamıyorum.
Belki de boş bir tesellidir ümitlerim
saltanatımı evrenle sonlandıramazken
neyi,kimi beklemekteyim
bana korkmamamı söylüyorlar
ama korkuları yaşayacak ne veriyorlar
sevmeyende kaybetme korkusu görülmez
aşkı anlatmaya hiçbir satır yetmez
yaşamak gerekmezmi onları
bak gözyaşlarım bile kurumuşken
onları geri getirmek kolay mı

ah sen güzel insan
sen ki nelere kadirsin
bir ceylanı uzaktan görmek için
ne dağları ne tepeleri geçersin
ama bırak uzaktan sevmeyi,
o ki yanına gelse, bir el uzatmaz
onu öpüp okşamaktan çekinirsin
ey güzeller güzeli minik serçem
ben her nekadar ceylan değilsemde
bir kerecik öyle göremezmisin
bak bir farkım yokken
bana da sevgi elini veremezmisin
hayatımım en güzel hediyeyi veren sen
içimdeki baharları yaşatan,
sen minik serçem
beni diğer insanlardan farklı göremezmisin
Sana sesleniyorum
uzatıyorum ellerimi
belki çaresiz belki yorgunum
belki tam alacakaranlıktayım.
Kaç kez haykırmıştım Allah'a
kaç kez diz çökmüş
yanlız ona sığınmıştım
ne günlerim geçti seslenişlerle
bir yuva,bir kucakmıydı isteğim
yoksa senden ayrı
ama seni yaşayan
bir çilekeşmiydim sevgisiz
yoksa aşksız deli divanemiydim.

Aşktan korkulmaz, yaşanır
ve yaşandıkça anlam kazanır
korkular birer kapıdır
açılmaz

ümitler,
içeri süzülen güneş ışığı
çeresizlik,
duvarlara ağlamaktır

Yaşam seni anlamaksa
kucaklamaksa korkusuzca
titremekse,yalpalamaksa
sana uzanan eli çok görme ne olur.
Bozulanlar yapaydır
temeli bozuk rastlantılardır
oysa biz okyanuslarda inşa ettik kendimizi
mercanlarda yüzdük
inciler taktık şaçlarımıza
bazen deniz yıldızı
bazen de yosun olduk
savrulduk diyardan diyara
birer dilsiz olduk bakışmalarımızla
mısralara,sayfalara yaralarımızı açtık
tuz basanlar oldu yaramıza
yılmadık,dayandık
ve aydınlığa ulaştık sonunda
sen karabasanların arasında
ben senin sıkıntınla acılarda
ama her zaman seninleyim

Bizler ölemeyiz
Bizler artık acı çekmemeliyiz
Bizleri Yüce Allah yarattı
ama kötülüklerle de eriyip tükenmemeliyiz

Olmaz olsun korkular
yasaklamalar,baskılar
neyi kimden kaçırıyoruzki sanki
bunca acıdan sonra
bizlere yazık değilmi
bilinmezlere düşmek mi gerçek
yoksa ardı kesilmeyen endişelerle
elimizdeki ceylanı ürkütmek,öldürmek mi
bir şerçe konmuşsa pencereme
ona ilgi göstermek,sevgiyle dokunmak suçmu
suçsa günahı nerede bunun
yanlış olanı bulup ortaya çıkartanlar
bunun vahşeti nerede,kötülüğü nerede
serçeyi korkutan ikilemlerimiz değil mi?
beni sana,seni de bana yakınlaştırmayan
çevremizdeki baskılar değil mi?

Zaman yaşanmalıdır demişimdir herzaman
ve sen gözümün görebildiği,
ruhumun sezinleyebildiği her yerdesin
öyle masum duruşun varki,

ceylan bile kapris yapar,basar gider
tozu dumanı birbirine katar
kıskanır,kaçar ardına bakmadan
bizi bizimle bırakır

Sende sevgiye açmısın benim gibi
ama korkumuzdan cevap veremeyiz ki
hani kar,kış,fırtınalar vız gelirdi bize
hani engel tanımamaya yemin etmiştik
öyleyse neden bu güvensizlik
belki de kendimize güvenimiz yok
güzele dokunmaktan neden ürküyor
neden aynalarda tenimize dokunmuyoruz
ona ve ruhumuza neden tapmıyoruz
eğer güzel olduğumuz gerçekse
onu neden kendimizden ve başkalarından esirgiyoruz

Bunlar sitem değil
bunlar ne arayış nede aldanış
biz birbirimizle güçlüysek
o gücü kullanamamak niye?
ben seviyorsam dile getireceğim
ve sana tükenmeyen bir mum,
solmayan bir gül,
ve değişmeyen,bozulmayan
bir MESUT vereceğim

Mesut Çakırca

Deniz

çocukluğumdan
çok az şey kaldı geride
gün yüzüne çıkmayacak
anınsanmayacak
ve ne acı ki
hatırlanmayacak
diri diri toprağa
gömdüm ben onları
çocukluk ergenlik
gençlik yıllarımı

otuzlu yaşlarımdan sonra
yavaş yavaş kaldırdım kafamı
beyoğlu kafeleri çok güzeldi
o daracık istiklal caddesi
müthişti
hem kitap da okumaya elverişli
kafamı kitaptan ayırdığımda ise
yirmili yaşlarındaki gençlerin
neşesi
umursamaz bakışları hayata
sorunlarla cebelleşmeden
kopartmak gerekliydi
onlar için
zincirlerini halatlarını

ilk sevgilimle
öyle bir ortamda tanıştım
biraz geç olsada benim için
kıyaslamada yapamazdım
toğrağa gömdüğüm
gençlik senelerimi
birisi vardı gözüme çarpan
dalga dalga saçları
sanki jenis joplinin kopyası
bir sevgiliside vardı aslında ama
nedense bir yada iki kez
onunla takılır
genelde haftanın yedi günü
tek yada kız erkek arkadaşlarıyla
eğlenir güler di
ve o gülüşü ki
ortamı benim için
bam başka bir havaya çevirirdi
küçük sohbetlere başlamamız zor olmuştu
yıllırın beni hapsettiği o kuyudan
kafamı çıkarmak
benim için hayelden öte bir şeydi
o da benim sessizliğimi
sakinliğimi
ilginç bulmuş olacak ki
sohbetlere başlardık

öncelikle kitaplar
sonra felsefe
sanat filmler derken
konuşmalarımız
saatler sürerdi
tatlı sohbetlerimizi
kafe kapanışına kadar taşırdık
kafe sonrası gece on bir gibi
canlı müziğe
barlara sürüklenir
sonrası malum

ilk birlikteliğim
ilk sevgilim
ilk aşkımdı sonuçta
deniz di adı sanırım
tıpkı ergenlik yıllarımda
marmara ereğlisi kıyılarında
platonik aşklarım olan
isimleri deniz ve derya olan
kız kardeşleri anımsatırdı bana
ismen bile olsa benzerliği
sonuçta geride kalan
platonik aşklarım dı onlar
ilk sevgilim deniz ise
şimdi varmıştır belki de
elli yaşlarına
ne yapıyordur şu an acaba
sanırım en az bir kere bile olsa
beni anımsamıştır
beni ben yapan
erkek yapan
başlangıcı olmanın
gururunu anımsamıştır aslında
ilk tecrübem di o benim
sanırım sonsuza kadar da
hep bir tebessümle
beni anımsamaya devam edecektir
denizi anılarıma
ilk birlikteliğim olarak
bırakacağım

Mesut Çakırca

Diabet

içimdeki insan
en fazla otuzların daysa
dış salım sanırım yüz yaşında
doğrulamıyorum kolay kolay
çömelsem nerdeyse
kalkamıyorum
yirmi beş yıllık
diabet hastalığının sonuçları
neyseki hergün şeker ölçümü
ve
yediklerime dikkat etmemle
sanırım iyi bakmışım kendime
niye mi
çünkü yaşamı doğayı çok seviyor
her saniye aldığım nefesle
kendimi çok şanslı sayıyorum
ama daha da yolum var
hissediyorum
hep gidebildiği yere kadar derken
boşa aldım bi kere kendimi
nerde duracağını da
bilmiyorum
iyi baktım kendime demiştim hani
işte bu yüzden dirki
elim bacağım
halen tam kadro
yerli yerinde
varsın sadece diabet olsun da
tansiyon kalp yada kanser
benden uzak dursun
daha çook yıllar yaşayayım
doğada mutlulukla
hani derler ya
kalayım
huzur ve sağlıcakla

Mesut Çakırca

Doğum günüm

bu gün benim doğum günüm
bu gün benim için önemli bir gün
aslında
bin dokuz yüz altmış yedi yılı
temmuz ayının altıncı günü
yazan böyle ne demeli
ama ben on yıl önce
iki bin on altı da
gözlerimi açtım dünyada
doğum kağıdımda yazılanın aksine
yarı gelişmiş
gelişimini yıllar sonra
elde etmiş biri olarak da değil
tüm ruhum ve bedenimle
hazırlamıştım kendine yaşama
nefes almaya
doğa ile kucaklaşmaya
onuncu doğum günüm kutlu olsun
umarım daha da çok
on yıllar geçirebilirim
belki bir on yıl fena olmazken
diğer on yılı açıkcası
pek de beklemiyorum
ama bu söylemlerimle
ruhumun sonsuza kadar da
rahat ve huzurlu olacağını biliyorum
bildiğimi sanmıyor
yada umuyor da değilim
biliyor biliyorum
ama şimdilik bırakmalı geleceği
nasıl inşa ettiğimi
bırakmalı şu an
geçmişimi geleceğimi
şu ana bakmalı
şu anın keyfi sürülmeli
geçmişte yaptığım bazı küçük hatalar
gelecek
yani ölüm sonrası yaşanacaklar
beni şu an ben yapan
elementler değil mi sanki
şu an
tek hayalimi yaşamaktayım
müzik kahve ve dumanı yaşamak
ölmeyecek kadar az da olsa
karnımı doyurmak
bırakmak kendimi rüzgarın esintisine
daldan dala
buluttan buluta
hatta ve hatta
bir yıldızdan bir yıldıza
sek sek oynayıp
sonsuzluğu yok saymak

Mesut Çakırca

Duraksama

ben henüz daha küçük bir çocukken
sokuldum imtahana
altı yedi yaşlarımda kekeme oldum
hep alay konusu
küçümsemeler derken
yalnız
çook yalnız kaldım
hayatım boyunca
konuşma zorluğum bitsede
çocukluk ergenlik ve
gençlik yıllarımı
hep insanların hayasızca davranışları
beni daha bir yalnızlığa itti
anlaşılamamışı bırak
kendimi insanlara
anlatamadım sonunda
o uzuun yıllar
dediğim gibi ya bir sınavdı
yada kendimi bulma yolunda
yaşanması gereken
hayatı yaşayamamda ki
duraksamalardı

Mesut Çakırca

Fırlatılmış

FIRLATILMIŞ

Hayalden öte
Zaman zaman uzanamadığımız
Umut içinde
Hıçkırıklar,çoşkular
Çoğu zaman bir yere saplanıp kaldığımız
Zaman zamansa baş hafiften öne eğik
Kimbilir bekli bir köşe meyhanesinde
O en ucra köşesinde hayatının
Saklanıp kaldığımız
Bazen silik kalır kimi an'lar
Hep onlar değilmidir teselli kaynağımız
Dostluğa uzanan bir köprü
Şahıslar belirsiz
Bir tarafında ben olduğumun bilincinde olsamda
Diğer ucunda birisinin olduğundan habersiz
Kime yazıyor
Kimi kime avutuyorum
Satırlar anlar yıllar yılı halimden
Onlarda çoktan sararmış sayfalarda
Bazen unutulup
Bazen de buruşturulup bir kenara fırlatılmış

Mesut Çakırca

Geçiş

bir keresinde
hem sevidiğim
hem saydığım
can dostum ufuk hanım
reenkarnasyonuma bir bakış atmış
on yedinci yüzyılda
bir keman virtüözüymüşüm
çook eski zamanlarda
sanırım ondan sonrada
almanyada yaşamış olmalıyım
belki bir kafka
bir göethe
yada hörmın hesse nin
hayatında
aşklarında
yazılarında
çok gelip gittiğimi
hissederken bu dünyaya
sanırım son kulaçtayım
Nihayete erdim sonunda
çoğu zaman keyif almak
tek hedefimken
bu günlere de kolay gelmediğimi
bilmenizi isterim
türlü türlü mücadelelerimle
kafanızı şişirmek değil niyetim
sadece imkan olsada
sizlere
tünelin sonundaki ışığı
göstermek isterdim
bu yaşantım sürecinde
bir kere denk gelmiştim aslında
eşimle bir diş hastanesinde
ölümle burun buruna gelmiştim
ağrı kesici iğne olmadan önce
insülin yapmadığım
kahvaltı etmediğim için
iğne sonrası
tansiyonum üçe beşe düşmesin mi
tabi kopmuştum aranızdan o an
kendimi sağında solunda
ağaçlarla sıralanmış
yeşilliklere adım atmaktaydım
öylesine güzel
öylesine anlatılmazdı ki
huzur kaplamıştı her bir yanımı
yürümekteydim
nereye yürüdüğümü bilmeden
sonra arkamdaki
yüksek ağaçların tepesinden
aşkım aşkım diye feryan figat
eşimin haykırışı seslenişi

tekrardan aranızdaydım
geçişi yaşadıktan sonra
geri dönmek tercihim olmasa da
keyfimin devamını
nerede olursam olayım
her yer ve her zaman
devam edeceğinin
Kanısındayım

Mesut Çakırca

Gölge

gölgeme yetişemiyorum
geride olması gerekirken
hep bir adım öne çıkıyor
sanki bana
beni takip et diyor
sanki benimle dans ediyor
karanlık bir ortam yaratmalıyım
gölgemi görünmez kılmalı
karavanımdaki
kalın siyah perdemi
silsile halinde
kapatmalıyım
aslında led ışıklarım
mor olsun,
kırmızı olsun
turuncu olsun
hepsi birer
gök kuşağımı oluşturma
çabasına girişmişken
pencereden içeri süzülen
ay ışığım ise
bir bütünlük oluşturuyor
bakınca çerçevemden
gölgem bazen
güzel yansımalar da oluşturuyor
elimleki kahve fincanım
diğer elimdeki sigaram ile
bir bütünlük içinde
kaynaşmasını sağlıyor
elime sanki
başka bir el temas ederken
yalnızlığımın portresini çiziyor
ve maalesef ki
aşkı yaşayamamamamın
üzüntüsünü
melankolikliğini
gözler önüne seriyor

Mesut Çakırca

Görünmez olmak

onarılamaz sandığım bütün yaralarım
Şimdi birer çizikten ibaret oldu
Kabuk bağladı
bağladı da
Anılarını da koparıp atamam ki
Haykırışların sözlere
Sözlerin ilintilerle
Fısıldadığı zamanlarla
gölgelerde kaldı
Işık aramadım hiçbir zaman
Sürekli içimdeki çocukla konuştum
Onları yazdım
aktardım satırlarıma
Onları birer şarkı yaptım
Binlerce kez hem de
bıkmamıştım
usanmamıştım
Ölülerin ardından yakılan ağıtlara inat
birer şarkı oldum
Birer yıldız oldum
İçimi sürekli aydınlık tuttum
bıkmadan usanmadan
Sanki silinmeye yüz tutmuş
Eski fotoğraflar gibi
Onlar tamamen yok olmadan
Ben çoktan onları yırtıp attım
geride Hiç bir iz bırakmadan
Şimdi kimine berduş
kimi için avareyim
Niyetim mi ne?
tamamen görünmez olmak onlar için
onlar bana bir adım yaklaşırken
Ben onlardan
on adım uzaklaşmak
Gidebildiğim yere kadar gitmeliyim
Kafa yormaksızın
Salıvermeliyim Kendimi suyun akışına
Nerede durgunlaşacağını bilmeden
geride iz bu bırakmamasına
ve hiçbir anahtarın açamayacağı
kapıların ardına saklanmak
Kapının ardı
cennet mi olur benim için
Yoksa cehennem mi onlar için
Bilmiyorum
Bilmek de istemiyorum
Zamanımı da
boşa harcamak istemiyorum
zaten vücudum da
çoktan her bir şeyi
bırakmaya Yüz tutmuşken

Mesut Çakırca

Göze Almak

bir nokta koymak olabilirdi
niyetim
uzun süreli hayatıma
Hala nefes almamdı belkide
çaresizlikten usanmış dakikalarda
yarınlara bel bağlamıştım
hayallerin ötesi yaşam
yaşamın ötesi ise önemsizdi
belirsiz de olsa farketmez
fark edilmek miydi niyetim
karmaşalığın içine sürüklenmek mi
kendimle olan baş başalığımın özlemini
Geçmişten de
aramak değildi hani
o ki mutluluk
hep acılardan ibaret
o ki inanç
zamanı yitirmeyi
göze almakmış meğer
kalan günlerimi düşünmek değil
Yaşadığım günlerden
Keyif almacasına
Yemekse yemek
Kahve sigara ise kahve sigara
Müzik ise müzik
Olmazsa olmazdı
her biri bir bütünün halkalarıydı

Konuşmuyorum kimseyle
Kimseleri ne görüyor
Ne de ilelebet
Görmek istemiyorum
Bir kadeh viski
Bir duman
Bırakın olmayan dertlerime
çare olmayı
Keyfime keyif katıyordu aslında
Peki bu satırları kimlere bırakıyorum
Ölümüme yas tutanlara
Bu gün yanında olmayıp
Uzaktan sevişen
Uzak
çook uzaklardan
Kuruyan dudaklarımı
Öpen
öpüşen insancıklara.

Mesut Çakırca

Gözyaşları

acının gözyaşları bunlar
yalnızlığın yağmura kavuşması
başkaların mutluluğunu
acılarına sunulan
yaşanmamışlıkların
çaresizliğin gözyaşları
öylesine masum ki
silmek bile istemiyorum yanaklarımdan
rakının kederi
bluesun tınılarında haykıran
her nefeste
derin bir nefes çekmişken
sadece izmarit ıslanan
dudaklarımı öpen yok
koklayan yok ki acımı alan
en kötüsü yalnızlığımı
benden başka duyan yok
kimsin sen diye sorsalar
hiç kimse derdim
beni görmeyenlere
sesimi duymayanlara
eski bir gramafon tonunda
şömünede yanan odunlar
birbirleriyle yanıp tutuşma telaşında
sadıklık desen vardı bende
kıskançlık da nedir bilmiyorken
neden kaçmıştım insanlardan
şimdi biliyorum
acınası yaşamaktan kaçıştı bu
hayal kırıklıkları olmadan
çoğu platonik aşklar sancılar
gene elin kolum bağlı
kıvanışlar
yatağımda yatarken sarılacağım
bir vücut çok görüldü bana
dedim ya
başkalarının mutlulukları
ayrılıklarını yaşıyormuşcasına
acımın gözyaşlarıydı bunlar

Mesut Çakırca

Hayvan sevgim

gecelerin adamıyım ben
geceleri
kuru gürültülerden uzak
sokak köpeklerinin
seslenişlerine
bir o kadar aşinayım ki
hiç bir şeye değişmem
hayvan sevgimi
evet aslında ben
insanların değil
onların arkadaşıyım
onların sevgilisiyim
onlardır benim can yoldaşlarım
onlardır benim can dostlarım
onlar değil mi
hep hor görülen
itilip kakılan
onlar değil mi
sevgi ve minnetlerini
bazen iniltilerle
bazen şarkılarla
dile getiren
bizimle konuşan
benim gibi onlar değil mi
bir el uzatıp
tutulmaya muhtaç olan
dağlarda taşlarda
göl , deniz kıyılarında
sizinle koşup
sizinle oynayan
sizin onları değil
onların sizi
yanlarından ayırmayan
onlar değil mi
zaman zaman gözyaşı döküp
ağlayan
insanların timsah göz yaşlarına
inat
gerektiğinde tuvaletlerini
saatler günler boyu tutup
sizi hoşnutsuz kılmayıp
hadi artık parka gidelim diye
gözününüz içine bakan
her hangi bir sakarlığınızı
her hangi bir teklikeyi
önceden sezip
gerektiğinde tüm vücunu siper eden
onlar değil midir
sizi gerçekten de kollayan
sizi on
on iki yıl
yani yaşamları boyunca

seven
size saygı duyan
şimdi bir bakın etrafınızdaki insanlara
ters bir durumda
kim sizi tek başınıza bırakmayacak
kim size gerçekten de sevip
iyi gün kötü gün farketmez
kim sizin gerçekten de
dostunuz olacak

Mesut Çakırca

Hazine

HAZİNE

Birbiri ardına sıralanmış kavak ağaçları
mevsimlerden sonbahar
yapraklar son vedalaşmalarını yapmakta
yolda irili ufaklı çakıl taşları
gökyüzünde bulutlar sıkı sıkıya hüzün boşaltmakta
saat sabahın dokuzu
ve ben gitmekteyim,
nereye gideceğimi bilmeden
epeyce bir zaman yürümüş olmalıyım derken
birden sırtımı bir ağaca yaslıyorum
düşünüyorum,ne düşüneceğimi bilmeden
biraz nefes alınca yolcu yolunda gerek diyor,
devam ediyorum yoluma
yol birden bir parka çıkıyor
bakıyorum bir çocuğa daha henüz beş,altı yaşlarında
saçları altın sarısı
gözleri okyanusları kıskandıracak kadar masmavi
birden bana gülümsediğini farkediyorum
dahası el sallayıp beni işaret ediyor
ve o çocuğun ben olduğunu anlıyorum
başımı hafiften sağa doğru çeviriyorum
bu sefer başı öne eğik bir delikanlı gözüme çarpıyor
dünyadan habersiz bir hali var
ve onunda ben olduğunu anlıyorum
sonra bankta oturan orta yaşlı bir adamı farkediyorum
elinde kalem kağıt
derin derin düşüncelerde
bedeni karşımda,
ruhu kimbilir nerede
o da kopmuş dünyadan
sayfalara içini dökmekte
ve çok geçmeden onunda ben olduğunu anlıyorum
hayret diyorum içimden
belkide rüyadayım diyorum ve
derin bir nefes çekiyorum,ciğerlerim bayram edercesine
tam çıkmak üzereyken parktan
saçı sakalı aklaşmış bir dede selamlıyor beni
dede bana oturmamı söyledi ve devam etti;
bak dedi,bak çocukluğuna,şu anına ve bana bak,
geleceğine bir bak
ne kadar sağlam olduğunu görüyorsun
nelere göğüs gererek bu günlere geldiğini
kendini yoktan var etmeyip,keşfettiğini
ve nihayetinde insan olabildiğini görüyorsun
işte tüm bu sahne senin için hazırlandı
hani yolun kenarında ağaçlar vardı,
işte onlar seni sen yapan gözlemlerindi
onlar figürandı bu oyunda,
neyi ne için yaptığını bilmeyen figüranlar
ve şu an içinde bulunduğun park ve senin yansımaların,

onlarda gerekliydi bu oyunda
peki neden yüzlerini gösterdiler sana?
çünkü perde kapanıyor,oyun bitiyor artık
ama dur son olarak anlatacağım küçük bir öykü var sana;
diyelim bir arkeologsun
ve çok önemli bir kazının sonunda hazine odasına ulaşıyorsun
ama o da nesi? ortada ne altın,ne elmas,nede yakut var
sadece küçücük bir kutu buluyorsun ve kutunun içinde bir not...
'En değerli hazine sensin'
peki söyle bakalım,ne düşünürsün?
cevabı biliyorsun değil mi,tabi ki biliyorsun
çünkü o en değerli hazine sensin
sen aşksın,sen meşksin,sen güzeller güzeli,
sen gerçek sensin
işte ben,şu karşında duran ihtiyar ise
seni selamlayan,sana hayran ve seni gerçekten seven,
senin ta kendininim...

Mesut Çakırca

Hep Aynı

HEP AYNI

Sesler,seslenişler
Gözler,gözgöze gelişler
düşler,düşünmeler
sevgiler,sevişmeler
hep aynı
Bir düştemiyim acaba
nereye baksam hep aynı manzara
yerler aynı,insanlar aynı
ve ben aynıyım
aynadaki yüz aynı,
gözyaşım aynı
belkiler de aynı
ama en çokta
hüsranlarım aynı
değiştiremiyorum hiçbirşeyi
çünkü değişimlerde aynı
Tanrı'ya seslenişlerim bile
yıllar yılı aynı,
sonuç aynı.

Tanrım! beni yanınamı istiyorsun?
Peki öyleyse geleceğim
ama şu soruma cevap verirsen sevinirim.
Niçin beni çağırıyorsun?
Diğer kullarını neden benden esirgiyorsun?
Kollarımı neden boş bırakıyorsun?
Ne o galiba birşey işittim
sen güzeller güzeli mi diyorsun,
sen o en nadide çiçek,
sen yalnız ama yalnız benimsin mi diyorsun?
Al Tanrım!
İyiliğimde,güzelliğimde senin olsun
ama ne olur yalvarıyorum
bir kerecik olsun görmezden gelemezmisin
Ben de senin kulun değilmiyim?
bana da bütünleşeceğim birisini veremezmisin?

tamam geleceğim,söz veriyorum
ama ne olursun
gözüm arkada gitmeyeyim buralardan
derken,
eminim ki sonuçlar aynı
sıfır,elde var sıfır.
Ama dur bu şiir daha bitmedi
içimdeki hiç mi hiç eksilmedi
ümidimi keseceğimi sanmıştın değilmi
yanıldın Tanrım tanıldın
sonuna kadar varım,hadisene
daha yokmu yeni senaryoların
bekliyorum,azimle ve daha da bir güçle

zaten kaybedecek neyim varki
hiçler
ama sen beni kaybedebilirsin
bana kendinden bahşettiğin güzelliği
belki birgün gene kendin yok edebilirsin
zaten artık, sen çok iyisin,muhteşemsin
sözlerini duymaktanda bıkmıştım
ne söylemiştim?
"Ben iyi olup tek kalacaksam,
iyilik yerin dibine batsın"
dememmişmiydim?
"Kötü olayım,yeterki sevilebileyim"
dememişmiydim?
boşluklar ardı arkasına

Sesler,seslenişler
Gözler,gözgöze gelişler
düşler,düşünmeler
sevgiler,sevişmeler
hep aynı...

Madem yüzümü güldürmeyecektin
neden beni böyle yarattın Tanrım?
madem bir şans vermeyecektin
neden beni suşluymuşum gibi deli gömleğine mahkum ettin Tanrım?

beni mi istiyorsun?
al! işte buradayım
ruhumdan işe başlasan iyi olur
çünkü o çok yıprandı,sabretti
yenilmedi,direndi
ama artık o bile çıkmazda
kör oldu,göremedi
sağır oldu,işitemedi
dilsiz oldu,seslenemedi
son çıkan fısıltısı ise,
al! işte buradayım demek oldu.

Son bir soruyu daha çok görme ne olur
beni neden yarattın Tanrım?
zor değilmi,zor tabi
dur ben cevap vereyim
çünkü yanlızlığını banada yaşatmak istedin
Büyüksün Tanrım büyüksün
gerçekten de büyüksün

Sayfalar sonlanıyor
defter kapanıyor artık
biliyorum değişen birşey olmayacak
yol karanlıklar kentinde noktalanacak
hep siyah bir çiçek görmek istemişken
o çiçeğin ben olacağını,

neden bilemedim Tanrım?

Sesler,seslenişler
Gözler,gözgöze gelişler
düşler,düşünmeler
sevgiler,sevişmeler
hep ama, hep aynı.

Mesut Çakırca

Hunharca

duygular alır götürü beni o diyarlara
bilmediğim zamansızlığa
zaman anlamını yitirir
alıp götürmez benden hiç birşey
saçıma sakalıma
düşen aklardan başka
bazen gülüp geçselerde bana
bulunmaz hint kumaşıda değilimdir hani
soranlar beni bilmez
bilmeden sorgularlar
bazen çıkar ağızlarından kelimeler
Anlamsız hunharca

Neydim ben sizler için
Bir vakit geçirme aracınız mı
Bir kaç küçük ayrıntımla
Dikkatinizi başka yönlere dağıtmak mı
Size uzanan
bir eli çok gördünüz
Bir dudağı
Bir öpmeyi
Korktunuz belki de
Gelir gelisi dediniz
kaçtınız umarsızca

Oysa bütünleşmekdi dileğim
Bir ağacın yaprağına
Yaprağın çiçeğine
Duyduğu özlemden
Başka
Bam başka değildi isteğim

Mesut Çakırca

İlelebet

gülümsemendi
yaşamı anlamlı kılan
mutluluğun ve sağlığındı
beni her daim ayakta tutan
sorunlar istemiyordum
onlar değilmiydi ki
bana hep geçmişi anımsatan
bir bakıma da
düşenmeden edemiyorum
onlar değilmiydi ki
beni ben yapan
beni şu an
ve daima ayakta tutan
artık yoruldum
yaş altmış olmuşken
Bu satırlarlarla
Kime
Neyi anlatmak zorundayım
Kimse duymadı iç sesimi
Kimse bilmedi
Sevgimi
Şefkatimi
Hep iyi bir insandım sizler için
Keşke beni
Onlar gibi
Başkaları gibi
Sevebilseydiniz

Mesut Çakırca

İlgilenmicektin

İlgilenmicektin
Tutanağım olacaksın
demiştim sana
olmadın
Sarmaş dolaş olalım dedim
Fırsatını bulunca
kırdın zincirlerimizi
Kopardın bağlarımızı
aniden
On beş yıl ki sessizlikten sonra
Üç veya beş ay için miydi
Sana tekrar
Yeniden kavuşma hasretim
Biliyorsun
Koşulsüz sualsizdi
Bize ikinci şansı verişim
Tamam dolu doluydu
Yaşananlar ama
Sanırım sen
Üç beş ay ki birlikteliğimizi
Otuz kırk yıl böyle mi geçecek diye
Saçma sapan bahanelerle
Beni yaşantının dışına ittin

İttin de şimdi ne oldu sanki
Şimdi sen elli yedi
elli sekiz yaşlarında
Günlerini saatlerini
Vaktini öldürmeye niyetlendin
bu bomboş geçen günlerini
Keyfe keder
Tek başına geçirmeyi tercih ettin

On yıl
tam on yıldır
senden haber almayı bırak
Sesini ne duydum
Soluğunu ne kokladım
Şimdi sen
Seni bıraktığım yerdemisin
Yada kendini başka heyecanlarla
Aşklarla mı meşgul ettin
Bilmiyorum
Aslında ne bilmek
Ne de önemsiyorum artık
On yıllık sessizlik
Bırakalım bir kenara
On beş yıllık Bekleyimişi
Bir asra çevirdiğini
Nerden
ama nerden bileceksin
Benim bu satırlardaki

haykırışımlarımla
İlgilenemez
İlgilenmicektin

Mesut Çakırca

İpe sermek

flaminkoların kanat çırpması
minik dalgaların kıyıya çarpması
güneş her daim sıcaklığını yayarken
geceleri karavan yanında
yaktığın odunun hışırtısı
müzik anlatılamaz rahatlatıcı
bir fincan kahve ve sigara ise
keyfi alemimin baş yapıtı
bunlar öylesine yazılmış
boş sözler değil
her biri yıllarca yaşanmışken
beş yıllık göl kıyısınından
on yıllık dağın tepesinde
yaşamanın tam da zamanı
saatlere gerek yok
plan program randevuya
hiç mi hiç yer yok
haftalarca aylarca
ağzından tek bir kelime bile
çıkmayabilirken
bazen de kendime günaydınlar
çayırlarda
otlaklarda yemek peşinde
koyunlar inekler tavuklar varken
onlarla konuşurum bazen
dediğim gibi
çoğunlukla da müziğin
beni alıp götürmesine izin verir
ağzım bantlanmışcasına
hiç bir şey konuşmadan
aylar geçirebilirim
geçirdim
bu huzur ve keyifden başka
hayattan daha ne beklerim ki
kısa süreli aşklar fena olmazken
artık ömrününde son virajındayken
beklentilerimi ipe sermenin
vakti çoktan gelmiştir
ve belli ki bu yaştan sonra
aşk meşkler gerilerde kalmış
iş işten çoktaan geçmiştir

Mesut Çakırca

İstanbul Hatırası

Bir istanbul hatırasıdır
yollarda saklanan
Avuçlar çatlamıştır
Yıllarca bitip tükenmeden
Tanrıdan medet umulan
Küskün bir çocuğun
burun bükmesindedir
Masum gözyaşındadır
Benim yalnızlığımı anlatan
Bir istanbul hatırasıdır
yollarda saklanan

Koptum aşklar şehrinden
Şairlerin istanbul dizelerinden
Yedi tepeyi dümdüz yapsan
Ovaların
En görkemlisi kılsan
Hatta olmadı
İstanbulunuzu
cennet bahçesi kılsan
Ne fayda artık
Aşklarımın sokaklarına kazındıktan
İçkilerimin
Barlarımın
İstiklal caddemin bensiz
Köhne yalnızlığından
Ne fayda artık
Koptum
Size bırakıyorum
Ayaklarınız altında tepinmelerinize
Hunharca sahte aşklarınıza

Mesut Çakırca

İsterdim

Temkinli atıyorum artık adımlarını
Ne kadar kalmışsa
ölümüme
Aldığım her nefesin farkına varıyorum
Ama kimbilir
Belki de ömrümün sonuna yaklaşmışken
Hırçın dalgalara karşı
Bir kulaç bir kulaç daha atamıyor
Sırt üst bırakıyorum kendimi
Bafa gölünün soğuk sularına
Suyun akışına
Gökyüzene bakıyorken o anda
Aslında geçmişide bakmaktan
Kendimi alı koyamıyorum
Gölün koyları
benim için tek sığınaktı artık
Onlarca kilometre
etrafta kimsecikler yokken
Gidip gelmelerimin son noktasıydı
Belki tamamlanması
Belki Varsa daha
sınavlarımın sona ermesi
Reerkarnemin son bulmasıydı
Gereken

Bafa gölündeki üç beş yılımı
üç yüz beş yüz yıl gibi yaşadım
üç yüz beş yüz yıla yaydım
Bilmiyorum eğer ki
tek seferlikse yaşam hakkımız
Kim bilir belkide
Ben bu dünyayı yaşamaya
Çok ama çok geç gelmişim
Yüzlerce yıl öncesinden
Klasik müzik notalarında
Ressamların tablolarında
Van gogh un bakışında
Milenaya olan aşkını
Sayfalara döken
kafkanın yanında
Charlotteyi arayışındaki
Hermen hessenin zamanında
Kırlarında ovalarında
Yada dostoyevski nin
Beyaz gecelerinde
Yeralltı notlarında
Bir harf olmaya
Sevgililerin ayrılırken döktükleri
Gözyaşı damlaları olmayı
Ne de çok isterdim
Yalnızlıklarının anlatamadığı
Bir fırça darbesi

Bir müzik notası
Bir hece
Bir kelime olmayı
Ne de çok isterdim
Yüz yıllar öncesinden
Yaşananlarda

Mesut Çakırca

Kadırga

kadırga koyuydu niyetim
indim otobüsten ayvacık ayrımında
sırt çantamla birlikte
uzun bir yürüyüşten sonra
vardım ayvacık otogarına
yirmili yaşlarında
sırt çantalı gençlerle çıktım yola
eylül başları gibi bir zamandı
genelde ne zaman okullar açılsa
ben atardım kendimi
deniz kıyılarına
varınca plaja
hemen kendime
kalacak bir yer yerine
kumların denizin hayranlığıyla
donup kaldım
kalakaldım
nefesim tutulmuşcasına
ne iyi yapmışım dedim
şirketteki muhasebeci
metin abimi dinlemekle
onun tavsiyesine uymuştum
sonuçta
varınca koya
hemen ortama ayak uydurdum
yerli turist olmaması bir avantajdı
benim için
doğal güzellikle
baş başa kalmıştım sonunda
kendime gelince
havuzlu
apart bir motel buldum
birkaç odalıydı hemde
şansımada
motelin tek müşterisiydim
birkaç sessiz sedasız
günün ardından
bir sabah
kahvaltı yaparken
afiyet ve keyfim tam yerindeyken
on bir eylül saldırılarına şahit olunca
televizyonda
dünyanın bir ucundan
kimi kimden kaçırıyorlar
sıkıntıdan mı insanlar
savaş yapıyorlar diye de
söylendim durdum
keyfim kısa bir süre
için olsa da
insanlardan bıtkınlığımı
bir kez daha anladım
belki de yanlış zamanda

bu dünyaya gelmiştim
kim diyebilirdi ki
yıllar
yıllar sonrasında
bu sefer karavanımla
hemde
bir kaç haftalık yerine
bir kaç yıllık olarak
kadırga koyunu
mahallem
bölgem
evimin bahçesi
yapacağını
kim diyebilirdi sonuçta

Mesut Çakırca

Kanda

daha bitmedi
yeni başladı aslında
emekliliğim
yaşanması gereken
kötü bir ömrümün sonu iken
çok güzel bir yaşantımın
habercisi
doğumuydu aslında
on yıl önceye dayanıyordu
gözlerimi gerçek dünyaya açışım
on yıl önceye dayanıyor
doğanın bir parçası olmam
bazen börtü böcek
bazen de
sabrım kalmadığında
gülün dikeni oldum şimdi
on yılda
ama diken olmak
yakışmazdı bana
o yüzden hep kaçtım
köşe bucak insanlardan
bazen şiirlerimin satır arasına
bazen bir nota oldum
şarkılarımda
eğer ki
ola ki
arayıp bulmak isterseniz beni
size tavsiyem
okuyun yazdıklarımı
dinleyin melodilerimi
hissedin beni
damarlarınızdaki kanda

Mesut Çakırca

Karga

kafesteki kuşun şarkı söylemesi
bir ağıtmı yoksa özgürlük şarkısımı
ah keşke bir bilseydim yanıtını
belkide her koşulda salınmalı
ben olsam koymazdım zaten kafese
isterse arkadaşım olsun
pislesin etrafı dilediğince
akıllı olmalı ama
dedikleri gibi
kuş beyinli olmamalı
karga edinmeliyim aslında
duyduğuma göre
en aklı başında olanların sınıfında
besleniriz makarnayla
elimden geldiğimce
görmezden de gelmez
gerektiğinde
kol kanat gererim ona
hem ona hem de kendime
karavanım
güvenli bir yuva olur
hem bana hem kargama
en bilge hayvan
boyutlar arası
habercidir aslında
bana da öleceğimi söyleyen
haberci elçi
bilmek bilmemek değil mesele
olmak yada olmamak hiç değil
karanlık zindan günlerimin
hatırasıdır kargalar
renginden ötürüde değil
gerektiğinde
kapkaranlık zindanda
köşe bucakta kalan
içindeki enerjiyle aydınlanır
gün ışığım olurlar
isterse oysun gözümü
görülecek ne kaldı ki
kap karanlık dünyamda

Mesut Çakırca

Kaş

antalya kaşa
ne umutlatla gitmiştim
emekli olmuş
birkaç aylık eşimi de
yeni emekli etmiş
yeni başlangıç
yeni bir sayfa idi
tek dileğimiz
ama daha taşınmamızdan
bir kaç gün sonra
eşim sanırım
menopozununda etkisiyle
problem çıkartmış
ve daha
bir kaç aylık evliliğimizi
bir kaç dakikada sonlandırmıştı
sanırım bir iki ay gene
ama bu sefer
arkadaş dost havasında
birlikleliğimi
lost un bütün sezonlarını
izleyerek son vermiştik
ayrılınca
tabi benim ilk iş
bir karavan ile
başladığım sayfayı devam etmekti
öyle de oldu
izmir urladan aldım karavanımı
bir hafta denize nazır keyif yapıp
bavulumu almam gerektiğinden
çektim karavanı
antalya kaş da
balkonunun önüne
alıp eşyalarımı
kaş ın girişinde deniz yol ayırımında
park ettim ama yalnız
kala kaldım gene bir başıma
bir kaç ay orada takılıp
başladım karavan yaşantıma
bir kaç gecikmeli de olsa
onuncu yılını kutladığım
başladım
karavan yolculuğuma
ilk adımımı attım sonunda

Mesut Çakırca

Keyfe keder

boşanma
hiç bir zaman bende
boş anılar bırakmadı
her ne kadar kelime
boş anma olsada
üç evlilik
ikisi gerçek biri yapaydı
ilki 15 yıl sürsede
bitişi 15 dakika bile sürmedi
on beş yıla
yüz elli sayfa
mısra yetmez iken
çekirgenin sıçraması
olan ikinci evliliğim
değil on beş yıl
sadece
evet sadece
beş altı ayda bitti
bitmesiyle
benim de insanlardan
beklentilerimi bitirdi
üçüncü evlliğim ise
ne aşk ne sevda işiydi
artık
elli beş yaşımdayım
ve daha önümde yaşayacak
kaç yıl kaldığımı bilmediğimden
ölürsem
uğruna yirmi beş yıl çalışarak
öldüğümde ise yok olacak
maaşım en azından
iyi,gülen yüzlü birisine
kalsın istedim
ve devam etmek te bu evlilik
ve devam da edecek
anladım ki
ya kadınların beklentilerine
ya da kendime engel olmamıştım
olamadım
bir çatı altında
bir yastığı paylaşsam
belki bu da
uyumsuzluğa yenik düşüp
beni tümden
yerle bir edecekti sonunda

her ne kadar
çeğrek asır gibi uzuun bir zaman
ara versemde şiirlerime
belki de artık
zamanı gelmiştir deyip
gene koyuldum

içinde kaybolacağım
karanlık
kap karanlık
hep gölgelerde saklanacağım
yalnızlığımla
keyfe keder yaşayacağım

Mesut Çakırca

Kopardı

dondurma yapardın bana evde
ortaköydeki evimizde
işten eve gelirken
aldığım
protiferol tatlıları da bilirsin
yemek sonrası
kahvemizi sahilde
denize nazır yudumlayışımızı
dizlerimizin bağı çözülünceye dek
el ele
bazende kollarımızı
birbirimizin beline sarardık
yürümek ortaköy sokaklarında
başka
bam başkaydı seninle
eve gitmeden yol üstümüzde
sinemadan güzel bir film izlerdik
filmi sen seçer
ben senin yanında olmanın
mutluluğuyla
boş bir duvar olsada izlerdim
ilk akşamlarımızda
zemine yatak serer
hafta sonları kahvaltımızı
sahilin arka sokağındaki
restoranda
tavuk suyu çorba ile yapardık
öğle sonrası ben formula izlemek
için eve kaçar
seni kızımla
ortaköy çocuk parkında
başbaşa bırakırdım
güzel olmakla birlikte
yaşanılması inanılmaz yıllardı
seninle
kızımla olan döngü ile
inanmalısın
beni benden kopardı

Mesut Çakırca

Kumburun

sırtlanıyorum
çadırımı
matımı
müziğimi ve
kahve fincanımı
atıyorum kap kacağımı
sırt çantama

daha önce hiç gitmediğin diyarlara
çoğunlukla da deniz kenarlarına
yol alıyorum

yol yordam bilmeden
çıkıyorum yola
haritadan işaretlediğim
geçici yurduma
tek şartın kimselerin olmaması
sanki tecritdeymişim gibi
insanlardan uzak olmalı
yalnız
yapa yalnız kalmalıyım
günler
haftalar boyunca
yürüyeyek bir kaç köyden geçiyor
ve bir kaç kilometreden sonra
alıyorum
denizden
gelen yosun kokusunu
tüm benliğime
içimi bir coşku kaplıyor
aslında

hemen kuruyorum çadırımı
tenha bir zeytin
ağacının altına
ve ateş yakıp
gelsin yorgunluk
keyif kahvesi
içmeliyim doya doya
duyumsamak için
gözlerimi kapatmama da
gerek yok
tablo öylesine masum
öylesine doğal ki
yaşamak ne güzel şey
iyi ki bu güzelliği
doyumsayacak bir insanı
yaratmanın gururuyla
hayranlığıyla
yudumluyorum kahvemi
gene yalnız ama
bir o kadarda anlamlı

var oluşuma
yudumluyorum kahvemi
kemıl sigaramla
tekrar
tekrar
tekrardan
her kelime
her satırımda
sanki sizi davet ediyorum
kumburun
kamp alanıma
sonra hamağımı seriyorum
iki ağacın arasına
bırakıyorum kendimi
çok geçmeden
boylu boyunca hamağa
gökyüzünde bulutlar beliriyor
irili ufaklı
sanki bana mesaj verme yarışında
akşam ise gene ateşi yakıyor
ince bir ağaç dalını
saplıyorum parmak sucuğuma
bir yandan onu pişirirken
bir yandan
geçmişime ufak bir
yolculuk yapıyorum
açıyorum müziğimi
yanında sigara ve
bir kaç kadeh
cek denyıls viskim ile
kayboluyorum zamanda
gece çökünce
atıyorum kendimi çadıra
sabah kapkara gökyüzüne
günaydın diyor
sağanak yağmurla birlikte
bende
kumburun da
yalnızlığımıza
ağlıyoruz aslında

Mesut Çakırca

Kutladı

tutanamıyordum
boş
bom boş
yirmi beş yıl nasıl geçecek derken
biraz ümit
biraz sabırla
geçmesini beklerken
tutanamıyordum
nefes alamıyordum
sabah bir buçuk saat
işe gitme sıkıntısı
akşam bir buçuk saat
trafik karmaşasında
yorgun argın
karanlık kuyuma kendimi atıyordum
müzik kahve ve sigaramla
loş denilebilecek
bir ortamda
bu günün yaşananları
yarın ki
aynı koşuşturmaya
kendimi hazırlıyordum
evet
gerçekten de soluklanamıyordum
yirmi beş yıl
tam yirmi beş yıl sonraki
gerçek duğumuna
dünyaya gelişime
ve keyfe dair
her ne varsa
kendimi hazır kılıyordum
bu uzun süre
çoğu zaman zorluklarla geçse de
bazen de oyalanmalarla
nasıl geçti onca yıl
farkına varmıyorumdum
sevgililerim aşklarım oldu elbet
hemde
sayısı üç hanelere ulaşan

bazen
hüsranlarım da oldu
bir ara on beş yıl evlilik yaptım
üç yaşında tanıştığım kızıma
kol kanat sevgi gösterişim
çok içten
tüm kalbimle oldu
annesi ise bu hayatta
bulunmaz kaftandı hani
hani derler ya
ideal bir eşim de vardı ve
onu da çok sevdim

sevdimde
on beş yıllık yaşanmışlıkları
mutlulukları
gülüşmelerimizi
sevişmelerimizi
on beş dakikalık ayrılık konuşmasıyla
sonuçlandırmak
hiç mi hiç hoş olmadı
onlar şimdi
ook uzaklarda
taa ingilterelerde
anne kız
atlas okyanusunun
çalkantılı sularına yelken açmakta
ben burada eski anılarımla
kahve sigara ve blues eşliğinde
aslında
evet aslında
onlarla baş başa

ama kızım evvelsi gün
babalar gününde
her sene olduğu gibi
gene beni aradı ve
güler yüzlülüğünü sesine yansıtmış
halde
bana olan baba sevgisini
birazda özlemiyle
babalar günümü kutladı
ne mutlu bana

Mesut Çakırca

Makarna

kuşlar tünüyor
karavanımın sağındaki
armut ağacına
zaman zaman onlarcası
uçuşuyor pencereme
bir ekmek
bir yudum su ararcasına
ekmeği bulsam ben yiyeceğim
yiyeceğim de
ama günde yedi sekiz fincan kahve
sabah akşam nadıl hazır makarna ile
ben bile zar zor
açlığımı geçiştiriyor
zar zor da olsa
yaşam mücadelesi veriyorum
bir gün biter elbet bu mücadele
ne zaman biter
öldüğümde
sanırım biter bu çile
insan yok ki etrafımda
bakkal market olsun
iki dilim ekmeğe bile
muhtaç çook günlerimi
gecelerimi bilirim
son altı aydır
tam da kış zamanı
onlarca paket makarna ile
iki günde bir paket
makarna pişirerek
son on yıldır yaptığım gibi
başka hiçbir şey yemeden
koskoca iki mevsim geçirmişim
daha önceden de
bir şiirimde yazdığım gibi
tam seneye
yaş sınırına geldim
artık huzur evinde
hemde günde 3 öğün
sabah
öğle
akşam
yiyeceğim yemeklerin
özlemini çekmişken
kararname kararlarıyla
huzur evine kabul yaşını
on yıl daha ertelemesinler mi
anlaşılan
on yıllık karavan yaşantımı
makarna ile geçirmiş
ve hala ölmemişsem
bakalım
bu beden

bir on yıl daha makarna
yakıtıyla gidebilecek mi

Mesut Çakırca

Marmaris

MARMARİS'LE BULUŞMA

Ruhum gözlerimi yalancılıkla suçluyor.
Yalancı diyor:
Şu bana göstermiş olduğun herşey yalan
gözlerim savunmaya geçip
neyi görüyorsam onu iletiyorum diyor.
Sen Marmaris'desin ve onun muhteşemliğini algılıyorsun
Ruhum tekrar gözlerime,
doğru olup olmadığını soruyor ve aynı cevabı alıyor.
Haklı aslında ruhum.
Bunca sene küçücük bir kafesin ardından
özgürlüğe merhaba deyişindeki korkusunda haklı.
Haklı çünkü; öyle insanlar var ikiyüzlü,
öyle ruhlar var hep rahatta yaşayıp acıdan habersiz
ve de en acısı Marmaris'le bütünleşip gene eli kolu bağlı
hücresine dönen öyle mesut'lar var.
Tamam vakit kaybetmeden kopmalı İstanbul'dan
madem buradayım,burayı yaşamalıyım
zaman azken...
İlk önce ne yapabilirim bilmiyorum.
İşe tabiattanmı başlamalı,
yoksa o gezmeye doyum olmaz sokaklarındanmı bilmiyorum
veya yağmur başlamışken
kahvemden son yudumu alıp sahilde mi dolaşmalıyım?
Karşımda deniz; ama ne deniz
yalancı boğaz,içmeler ve yelkenliler
evet evet son bir sigara daha içeyim
sonra cafe'den çıkış ve merhaba canım Marmaris...
Daha merhaba demeden gene kara kara düşünceler aldı beni
acaba her merhabanın sonunda elveda gelmek zorundamı?
Her güzelliği kötülükmü karşılamak zorunda?
Aman boşver, şu an iyi güzel olanı yapmalıyım
şu anı yaşamalıyım.
Ben burada bunları yazarken cafe'ye bir kızla erkek girdi,
elele olduklarına bakılırsa,sevgililer galiba
ne güzel, başka ne diyebilirim.
Ne güzel şey yaşamak
peki ben ne diye yanlızım sanki...
boşver canım şu an Marmaris bana yeterde artar bile...
Kafamdan niye birisi daha yok diye geçmiyor değil;
Olsa da nasıl olurdu acaba?
Şu an duyumsadığım mutluluk ve huzuru onunla da paylaşsam,
Şakalaşsam,sarılsam
onun ve Marmarisin beni uçurduğunu söylesem,
sonra onuda uçursam
nasıl olurdu acaba?
Ne demiştim:
şu an elde ettiklerimle yetinmeliyim
ne karamsar olmalı,
ne de yanlızlıktan şikayet etmeliyim.
Zaten ne zaman şikayet ettimki,şimdi edeyim.

Birden ruhum beni de yalancılıkla suçlamazmı?
Bana hani son kahven,son sigarandı
daha ne diye kendine kahve söylüyorsun demezmi...
Haklı galiba ama olsun.
Öbür tarafdan kasetimdeki Doors da beni dışarı davet ediyor
ama beklesinler biraz daha...
Benden önce bir bayan kendini Wolkmaniyle dışarı attı.
O da az önce masasında oturmuş benim gibi birşeyler karalıyor
ve kimbilir ruhu hangi enginlere yelken açıyordu?
Sesimimi duydu nedir, ruhunu soluklandırdı.
Benimkide bana da yokmu diye seslenmezmi
güzel,ne güzel şey onu duyumsamak.
Ruhum hadi iyisin çıkıyorum dışarı
hadi Mesut hadi Marmaris gene iyilerdesiniz.
Zaten Marmarisde ne zamandır bütünleşeceği birisini bekliyormuş,
Geliyorum...

MARMARİS'TE KEYİF

Bira mı dudaklarımı ıslatacaktı?
Kitaplar mı ellerimi dolduracaktı?
Müzik mi yanlızlığıma dost olacaktı?
Sokaklar mı evim olacaktı?

Ne evet ne de hayır
ne hüsran ne de mutluluk
ne kavuşma ne de ayrılık
birbiriyle uzlaşan kavramlarmı olacaktı?

Sebebsiz yarınlara gidiyorum.
Sesimi duyan gene ben oluyorum.
Şu Marmaris'i,şu doğayı yaşayan
yalnız ama yalnız ben oluyorum.

Sevgiydi beklentim
bir dost bir dayanaktı isteğim
oysa ne günler,yıllar geçirdim beklentilerle...
Ne oldu? Ne olacak ki?
Hayallerle geceler uzunuzadıya geçmekte
kağıtlar tükenmekde,kalemler bitmekde
ya sigara izmaritleri,ya müzik,ya aşk,ya yaşam
anladım ki nereye kadarla bitmemekte...

Şu karşımda duran mangalda bile odunlar kül olup
onların bile yerine yenileri gelmekte
ya benimle kim gelecek?
Hepsi anlık mutluluk veya hüzünlemi bitecek?
Ama bitmeyecek bir şey varsa
sevgim,şevkatim,iyiliğim,güzelliğim
ve birbirinin aynı olan şiirlerim
ve de en acısı ümitlerim,hayallerim...

Eğer yeniden gelsem dünyaya
eminim değişen bir şey olmaz
çünkü doğru olanı yapıyorum
çünkü doğrular hep ama hep kaybeder.
Tam noktayla sonlandırırken şiiri
bir köpek sokuldu koltuk altıma
belli ki oda aç sevgiye,şevkate
bak kalemim bile tükendi
çünkü köpeği sevip okşamamı anlatmam bile haram bana.
Ne de güzel uyudu yanımda
nede olsa yanıbaşında mangal
ve ona sevgi ve ilgi gösteren birisi var.

Ben hep böylemi olacağım?
Bilemiyorum.
Her ama her bir şeye şevkat gösterirken
ben ilgisizlikten kuruyacakmıyım?
Bir gün bir dakika olsun
gerçekten sevip sevilebilecekmiyim?
yoksa gözüm arkadamı gideceğim?
Ne evet,ne hayır,
ne hüsran,ne de mutluluk,
ne kavuşmak,ne de ayrılık
birbiriyle uzlaşan kavramlar mı olacaktı?

Bu hayat ister gerçek olsun,ister olmasın
bu yazılar ister şiir olsun,ister olmasın
ama doğru olan tek şey var.
Her bir kelimesi gerçek
Kime gerçek?
Hiç ama hiçbir kimseye...
Bekliyorum,
kimi?
Hiçkimseyi...
Yaşıyorum,
kime?
Kendime...
Yazıyorum,
niçin?
Bir mum ışığı olabilsin diye...
Ağlıyorum duvarlara
bağırıyorum,dağlara,tepelere
koşuyorum geleceğe
hangisine?
bilinmeyene...

Korkum yok,sabrım çok
bir elimde güneş,diğerinde ay
gündüz ile geceyi birbirine katacağım.
Uzayı sonlandırıp,sevgimle neler yapacağım.
Bir gün,
o bir gün gelecek biliyorum.

MARMARİS'LE VEDALAŞMA

Gene yapacağını yaptın Marmaris.
Güzelliklerini sundun ve benden bu kadar dedin.
Sana kızmıyorum;
çünkü sonunu biliyordum ve senin oldum.
Üç günde seninle seviştim,
sana aşk dizeleriyle seslendim.
Zaman zaman ağladım seninle
bazen de güldüm,oyunlar oynadım,
zıpladım,bir çocuk oldum seninle;
ama şimdi son saatlerdeyim.
Saat sabah on ve ben kumsaldayım
deniz çarşaf gibi,
güneş içimi ısıtıyor
ve nedensiz niçinsiz yaşıyorum son anlarımı
benden bu kadar;
ama geleceğim
ve hiç kopmamacasına
herşeyimle senin olacağım.
Değil günler
aylar,yıllar...
Ömrümün sonuna kadar senden ayrılmayacağım.
Söz veriyorum ve biliyorum ki
yanlız ama yanlız senin olacağım.
Artık son demlerdeysek
yazıların son satırlarıysa
son bir defa seni kucaklamama izin ver.
Ne olur esirgeme bunu benden.
Tanrı şahidimdir ben senin kopmaz bir parçanım.
Bedenim uzaklarda olsada ruhum seninle...

Bunlar lafta kalmaz Marmaris
ben seni aldatmadım,ve hiç aldatmayacağım.
Bak neredeyse doldu gözlerim.
Tanrım nasıl bir sevgi bu
nasıl aşk...
Tanrım ne olur beni uzaklarda fazla tutma.
Sevenleri ayırmak nasıl günahsa
bizi birbirimizden koparmak sana yakışmaz.
Göster yüceliğini,göster sevgi selini,
göster bize birbirimizi,
koparma çiçeği dalından,koparma beni güzeller güzeli Marmarisimden.

Evet gitme vakti yaklaştı artık.
Ne elveda diyeceğim sana Marmaris,
ne de geleceğim diyeceğim
Ben seninim senin olacağım
ve seni asırlara sığmayacak bir sevgiyle seveceğim.

Bana gözyaşınla merhaba demiştin hatırlıyorsun...

Hafiften yağmur boşalıyordu tenime,
saçlarımdan gözyaşların damlıyor,
bastığım yerlerden merhaba sesi yayılıyordu benliğime.
Şimdi ise yolun aydınlık olsun dercesine
güneş bütün ışığını bana yansıtıyor
ve otogar yoluna giderken masmavi gökyüzün
ve o eşi benzeri olmayan masmavi denizin beni uğurluyor.
Denize bakıyorum
metrelerce aşağıdan bana bir kum tanesi göz kırpıyor.
ne kadar temiz ve saf
tıpkı senin gibi Marmaris.
Hatırlıyormusun dün gece bana denizden bir yıldız el sallamıştı,
bana bir işaret verir gibiydi.
Gökyüzü ve denizi ne de güzel bütünleştiriyorsun Marmaris.
Bak şiir bile bitmek bilmezken
ne olur şu anda zaman dursa diyorum içimden.

Ama bu ne başlangıç,nede acıklı bir veda olacak.
Bu insanın doğayla buluşup kaynaştığı bir an olacak.
Son defa beni bekle Marmaris.
Bir saniye olmayacak gidişim,
gelmem,seninle olmam gerçekten de asırlara sığmayacak.
Sakın üzülme ve bir şey de söyleme,
bizler büyüğüz,bizler güçlüyüz,
sen ve ben Tanrının sevgi yumağından birer parçayız.

Mesut Çakırca

Minik Serçe

MİNİK SERÇE

Sen,
sen güzeller güzeli
Sen,
sen gecelerimin prensesi
Sen,
sen dayanağım,dostum,güvencem
Sen,
sen duyumsadığım sıcaklık
ve sen,
sonsuzluğun penceresinde bir minik serçe

Nekadar zamandır seninleyim bilmiyorum
sana olan hislerimi birtürlü çözemiyorum
Ne aşk,ne sevda
ne de dost,arkadaş.
Dakikaları ekledim birbirine
gönlümü sana açtım
sevgimi soğuk taş duvarlara haykırdım
ellerimi açtım Tanrı'ya
ne olur kavuştur bizi diye
değil günler,geceler
belkide yıllarca yalvardım.

Şimdi ne oldu sanki
aklımda ucunda sen,dilimin ucunda sen,
sen her saniyemde
yanlız ama yanlız sen
Yok olmamalı böyle
koyuvermemeliyim kendimi aşkın seline
kortuğum için mi? Belki
Ama korkuların da sonu gelmezki
belki de bırakmalıyım kendimi sana
ama sen beni istermisinki
galiba yine gelin güvey oluyorum kendi kendime
ama boşver deyip de geçemiyorum ki
galiba hayatımda ilk kez
ama ilk kez seviyorum böylesine
Senin uzun uzadıya güzelliğini anlatamam
kıskanırım
sana şiirler destanlar yazsam
utanırım
diyelim omzunu silktin,düş yakamdan dedin
ağlarım
Ama her ne olursa olsun seni çiçeklere boğacağım
bütün şiirlerimde sen olacak
İstanbul'un bütün sokaklarına adını tırnaklarımla kazıyacağım

Türküler yakacağım sana
ümitlerim,hayallerim seninle anlam bulacak
rüzgarın olacağım,fırtınalar kopartacağım sana

kimbilirleri,belkileri yok kılacağım
aşkımı son nefesime kadar değil,sonsuza kadar haykıracağım
nedenlerim,niçinlerim sen olacaksın.

Mutluluksa tek beklentim
eşi benzeri olmayansa sevgim
sarmaş dolaş olmuşsa yüreğim
uzaklarda değil hemen karşımdaysa bedenin
tutanağımda yanlız ama yanlız sen olacakın.

Bugün yine seni düşündüm durmadan usanmadan
neredeyse iki saat,seninle oldum
şimdi dedim o ne yapıyor acaba
başı gene dikmi,güçlümü,alımlımı
yoksa yokluğumdan deli divanemi
işitebiliyormu yüreğimi,hissedebiliyormu beni,
anlayabiliyormu uzaklardan ona seslenişimi
değil iki saat,iki asır süren teslimiyetimi
arkadaşlığım,dostluğumun samimiyetini,beklentisizliğimi
hepsinden öte,sevgimi
sezinliyebiliyormu çözemediğim hislerimi.

Artık evimin kapıları kapalı başkalarına
yanlız onunla konuşacağım
yanlız ona diyeceğim merhaba
sigaramı,kahvemi yanlız onunla paylaşıp
küçük siyah kutucuğun anahtarını
yanlız,ama yanlız onun boynuna asacağım

Oysa bir bilse o insanların yanında ne yanlızlıklar çektiğimi
bir kerecik sesini duymak için neler vereceğimi,
telefona bakıp, bana alo dermisin dediğimi,
acaba kopup gelirmi yurdundan,diyarından
tutarmı ellerimi,
bana nasılsın dermi?

Artık telefonunu kapatma ne olur
Duy nefesimi,kulak ver sesime
İnan sesini bir saniye duymak bir ömre bedel
bu yasak yazılarımı da
bir çoçuğun masumiyetine,sevecenliğinine ver
yargılama beni ne olur
eğer fazla ileriye gittimse
senden son dileğim
ne olur bana bir şanş daha ver

Sen,
sen güzeller güzeli
Sen,
sen gecelerimin prensesi
Sen,
sen dayanağım,dostum,güvencem

Sen,
sen duyumsadığım sıcaklık
ve sen,
sonsuzluğun penceresinde bir minik serçe

Mesut Çakırca

Minnet

amaç ne
neden geldim nereye gidiyorum
destek yardımcı
dinlerin öğretilerini de tanımıyorum
tanınmaz kıldım onları
suyun götürdüğü yere kadar
kendimi sırt üstü
akıntıya bırakıyorum
vardım mı bir koya
yemek falan derdinden
barınacak bir yerden çok
oturuyorum ıslak kumlara
bir bakış atıyorum etrafa
hayat akışında bir mola
böyle değilmidir sanki başlangıçlar
çoğu zaman geçmişin izlerini
sırtında taşır insan
bazen de hiç bir şey düşünmeden
hayatta kalmanın amacındadırlar
tamam mı devam mı kaygısını gütmeden
nefes
sadece nefes almalı
her bir şekilde de olsa
yaşadığına kendine
minnet duymalı insan
dağ taş tepe aşmalı
kurbağalı su birikintisinden
elleriyle çukur açıp
dudakları daldırmalı
kana kana vücuduna
aktarmalı ferahlamalı
aşık da olmalı
aşkından uyuyamamalı
yemek yiyememeli
aç bitap kalmalı
ama
çoğu zamanınıda kendine ayırmalı
önce kendini keşfedip onarmalı
kendine saygı duymalı
kendini sevmeli
gerekirse öpüp okşamalı kendini
doğruluk dürüstlüğün
iyiniyetin bütün kapıları açacağının
farkına varmalı
nedir ne değildir
nerden geldin nereye gideceğinin
cevabını aramalı
ve ölümüne
hiçbir pişmanlık duymadan
tebessümle kollarını açıp
başka bir perdeye adım atmalı

Mesut Çakırca

Nereye Kadar

NEREYE KADAR? ...

işte yeni bir yıl daha
belki çabuk,belkide hiç geçmeyecek
koskoca bir yıl,
geçen yıldan farkı ne olacak ki
geçen yılların,
ondan evvelkilerinden ne farkı varki,
hayaller aynı,ümitler,beklentiler
yapılması gerekenler,sevgiler,dostluklar
en sonunda gene elin kolun bağlı,
yeni, ama öncekilerden hiçbir farkı olmayan şiirler.

artık bu yıldan birşey beklemeyeceğim
yüreğimde yeni ümitler,sevgiler,beslemeyeceğim
hayallerle dolu 365 gün geçirmeyeceğim
ama olmuyor ki,
nereye kadar? ...
yanlızlığı yaşamak,özünü benimsemek
kendinle barışık dansetmek,şarkılar söylemek,
gülmek,eğlenmek
nereye kadar? ...

bunlar hep yazıldı söylendi
ve de en fazlası
düşünülürken hep aynı noktada kalındı
nereye kadar? ...

artık yazmak,konuşmak,dans etmek istemiyorum
beklemekte yok,hayal etmekte
istemekte yok,vermekte yok,almakta yok
peki ne yapacağım?
hayatıma mı son vereceğim
hayır hayır,
çünkü yaşayıp yaşamamamında bir anlamı yok
şöyle güzel bir kafayı çeksem diyorken
ama sarhoş olup olmamamında bir anlamı yok
peki hemen yanı başımda ruhumu okşayan
Vivaldi'ye ne demeli derken,
burada durmalı
çünkü o,istemeden hep verdi
Mozart yanlızlığına,
Bach ağlamana,
Beethoven düşünmene,
Vivaldi dans etmene yardımcı oldu
Seninle güldü,
sana en güzel melodileri fısıldadı
ruhuna binlerce öpücükler kondururken,
dünyanın bütün çiçeklerinden bir demeti
gönlüne,yılbaşı hediyesi olarak serpiştirdi

ama nereye kadar dostlar,

nereye kadar? ...
çözümü olmayan soru olurmu demeyin,
alın size soru
sizden bir tek şey isteyeceğim
cevabını bileniniz çıkarsa
lütfen bana da söyleyebilirmi...

hayatta birşey beklemeksizin hep verdim,
herkesin çizmiş olduğu yolu gördüğümde ise,
beğenmeyip kendime yeni bir yol çizdim,
sonunu bilmiyordum
belki de yol,sonu olmayan kara boşluğa gidiyordu,
belki de aydınlığa...
bilmiyordum,
merak ettiğimde yoktu aslında
o yola girmek zorundaydım,hepsi bu...
karşıma çıkacak engellerden habersizdim.
zorluklara göğsümü siper etmem gerekirdi,
hepsi o kadar...
güçlüydüm dersem yalan olmaz
yalan olmaz çünkü bu günlere gelebildim.
tonlarca ağırlığındaki kaya parçalarını un ufak ederken
gücümden hiçbirşey kaybetmedim,
kaybedemezdim,
çünkü bir engeli aşıp diğeri ile çarpışırken,
sonsuzluğa sürüklenip yok olabilirdim.
Ne aşılmaz dağlar aştım,
ne şeytanlarla karşılaştım ardı arkasına,
ama hepsini elimin tersiyle ittim
ve bu günlere geldim.
şimdi aydınlığım,mutluyum
ama nereye kadar? ...

oysaki bu yola başlamadan sonunda ne olursa olsun
yanlız kalacağımı biliyordum
peki şimdi şikayetim ne?
sizden bir tek şey isteyeceğim
cevabını bileniniz çıkarsa
lütfen bana da söyleyebilirmi...

sizler benim karamsar yazdığıma bakmayın
içim güzeldir aslında,mutludur.
nedense rastlantımıdır nedir.Hep böyle geliyor.
zaten insanın içi güzel olmalı,
yaşamalı yaşanmamışları,kendinle konuşmalı,
şakalaşmalı,gülmeli durup dururken,
ve birdenbire kollarını açıp gökyüzünde,
o bulut senin,bu bulut benim
yıldızlarla köşe kapmaca oynayıp,
ruhuyla dans etmeli...
gülümseyen gözlerle bakmalı her zaman,
kin,öfke ve kötülüklerden de uzak durmayı ihmal etmemeli...

yeri gelince de en güçlü savaşcı kılığına bürünüp
ölüm çığlıkları ile saldırmalı onlara,
bazen de barış çubuğu uzatmalı,uzlaşmaya varmalı...
sevmeli,sevilmeli
tamam hepsi güzel de,
nereye kadar?
sizden bir tek şey isteyeceğim
cevabını bileniniz çıkarsa
lütfen bana da söyleyebilirmi...

neydi yılların getirdikleri?
yada,neydi yılların benden alıp götürdükleri?
yaşım gelmiş otuzuna,
beni otuz yaşına getiren neydi?
zaman durmuştu sanki
daha dün gibiydi çocukluğum,gençliğim
otuz yılın 24 saate sığdırılması nedendi?
anılar neredeydi? olmayan,kötü,berbat anılar...
sevgiler neredeydi?
hep aklıma geldikçe içimi kaynaştıran,
yaşanmayan, olmayan sevgiler neredeydi?
acaba bir 30 yıl sonra da 60 yılım iki günemi sığacak?
hayır hayır,buna izin vermeyeceğim,
çünkü ben bu filmi seğrettim ve
tekrar tekrar seğredip duran insanlardan da değilim.
sonunu gördüğüm,bildiğim yolu bilmiyormuş gibi davrananlardan hiç değilim.
peki ne yapacağım?
tabii ki yaşacağım derken,
inanın ki bende bilmiyorum.
sorular sorular sorular
hepsinin cevabını bulsamda,
nereye kadarın cevabını bulamam.
sizden bir tek şey isteyeceğim
cevabını bileniniz çıkarsa
lütfen bana da söyleyebilirmi...

yazılar,yasaklar,kahkahalar,hıçkırıklar,kaprisler,yalanlar
nereye kadar? ...
uzayı nasıl sonlandıramıyorsak bilmediğizden
bunu da sonlandıramayız.
ne gemiler kaldı limanlardan ayrılmayan
ne okyanuslar kaldı yelken açılmayan
ne acılar kaldı yaşanmayan
ama bir tek mesut kaldı ki
sevip sevilmeyen,
öpülüp okşanmayan...
Elveda şiirlerim,kalemim,kağıdım
elveda dünya,elveda insanlar,elveda hayat,
hayeller,beklentiler,acı,keder,hüsran,mutluluk ve gözyaşlarım.
yıldızlar,güneş,tabiat,dostlar vede en fazla,
elvada müzik.
benim gene bir yolculuğa çıkma vaktim geldi.

ama dur biraz daha vaktim var.
son bir sigara daha yakayım.
ne demiş şair?
'nasıl olsa sonunda ölüm var,
bari sen öldür.'
bak gene gülüyorum.
ölüme bile tebessüm edebiliyorsam pes yani.
komiktir,nereye kadar sorusunu bilen talihliye
% 49 verecekken,soruyu buraya kadarla çözen azrail,
benim tamamımı istiyor.
alsın
alsın bakalım
tepe tepe kullansın...

Mesut Çakırca

Niçin?

NİÇİN

Zamanınız azken
niçin boşa harcıyorsunuz?
Başlangıcı ve sonu olmayan trajedik komediyi
niçin üç perdede bitiriyorsunuz?
Kendinizi keşfedip hayatı sevmek yerine
niçin acılara gömülüyorsunuz?
Tabiatı ruhunuzla bütünleştirmek yerine
niçin onu oyununuzun dekoru yapıyorsunuz?
Arkadaş,dost ve hatta eşinize karşı
niçin ikiyüzlü davranıyor,çıplak olamıyorsunuz?
Topluma kendinizi göstermek yerine
niçin onların görmek istediği insan oluyorsunuz?
Sevginizi ifade etmek yerine
niçin duygularınıza gem vuruyorsunuz?
Nefesinizi boş şeylere tüketirken,
sevginizi haykıracağınız yerde,
niçin dilinizi yutuyorsunuz?
Görünen köye kılavuz istemeyip
niçin çukurlara bata çıka çırpınıyorsunuz?
Başkalarını yargılarken
niçin bir kere olsun kendinizi sorgulamıyorsunuz?
Cennet dünyayı cehenneme çevirip
niçin onu göklerde arıyorsunuz?
Bedeninize zevk'i sefa hayatı sürdürürken
niçin ruhunuza surat asıyorsunuz?
Yada sadece ruhunuzu benimsemişken
niçin bedensel zevklerin onu öpüp okşayacağını kabul etmiyorsunuz?
Niçin ikisini bir arada yakalamışken bir tanesini ölüme mahkum ediyorsunuz?
Diyelim ki bu şiirde kendi eksiklerinizi gördünüz,
peki niçin ama niçin plan ve projeleri bitirdikten sonra inşaata başlamıyorsunuz?

Niçinler bitmez,ama birgün hayat biterse ve sonunda oskar ödül töreni gibi ödüller sahiplerini bulursa eminim tüm ödülleri sizler alırsınız.
Nasıl mı?

* En iyi oyuncu ödülü :Kendi kimliğinizi bir başka kimliğe çok güzel büründürdüğünüz için
* En iyi efekt ödülü :Canım dünyayı yakıp kül ettiğiniz için
* En iyi müzik ödülü :Çıkardığınız kuru gürültünün eşi benzeri olmadığı için
* En iyi yönetmen ödülü:Filmin tüm özelliklerini biribine katıp karıştırdığınız için

Film dışında bir ödülde daha size verilmeli..Hangisi mi?

* En iyi eleştirmen ödülü:Beni deli yerine koyduğunuz için.

Mesut Çakırca

Önemsiz

duvarlar yok artık etrafımda
dişimle tırnağımla kazıdım ben onları
yarım asırlık harcadığımın zamana
bu amaç
bu özgürlük için
hiç mi hiç acımamıştım
artık ne kör kuyumdayım
ne de tüneller kaldı
ne
ışık da kalmadı
tüneller
sonunda ki
gün ışığını
aramak için
hedefim de
nihayet sonlandı
mağaraları tüm den yok edip
kendimi kimselerin olmadığı
dağ başlarında
yada göl
deniz kıyılarını
yaşam yerlerine adadım
inandım ki artık
kimseleri aramak
niyetinde de değilim
yarım asrı
kendime aramak için heba etmişken
kısa bir zaman dilimindeki
o aşkları
o sevişmeleri
kuyumun duvarlarına kazıyıp
onları orada
soğuk
karanlık taş duvarlara kazıyıp
yerin dibinde bıraktım
dokunmayın artık bana
ne arayıp
ne de sorma zahmetine girin
istemem artık
ama
ama bu satırlar
sana tanıdık gelmişse
bilmelisin ki
senden bir adım
kadar da uzağım
paylaşabiliriz doğayı
birlikdeyken bile
yalnız kalmayı başarabiliriz
biliyorsun
bilmesen de güven ile
bileceksin sonuçta
yarım asırlık mücadelemiz

aşkına
herşeyi suyun akışına bırakıp
herşeyi tebessümle
önemsizleştirebiliriz
aslında

Mesut Çakırca

Özgüven

neler mi rafa kalktı dünden
hayallerimden
beklentilerimden
pek bir şey de yok aslında
vakit öldürmek için
öyle çok şey vardı ki
çoğukez bilinmezliğe yolculuklar
belki yazdığım şiirler
mırıldanmalar
okuduğum kitaplar
dinlediğim müzikler
kahve ve sigara ise
vakit öldürmek değil
o anları yaşamaktan geçiyordu
o anlar ki
sanki saniyeler
daha bir yavaş ilerliyordu
ağırlaşıp
nabzının seksenlerden
kırklara ve daha da aşağılara
inmesine vesile oluyordu
ve bir süreden sonra
zaman duruyor
zamanın
yıllarca senden çaldıklarını
intikam alırcasına
fazlasıyla geri kazandırıyordu
zamansız ve mekansızlıkta
zamanı böyle
mekanı ise
dört yıl bafa gölünde
göle sıfır
kimseleri görmeden konuşmadan
karavanımla yaşam
sonrasını da
balıkesir ivrindi taşdibinde
yakaladım
artık rahat rahat
gözlerimi dünyaya kapatmadan önce
son bir kez
aynadaki yansımama bakmalıyım
buruşmuş çökmüş olsun vücudum
tel tel dökülen
saçlarım sakalım olsun
sanki birer kar tanesi olsun
aynadaki o adama bakmalıyım
içindeki yansımaya bakmalıyım
dışım altmış olmuşken
içimdeki çocuğun yaşını
yarısında
otuzlarında yaşamalıyım
o zaman doğru bir şey yapmış

vaktimi hiç de boşa
harcamamış olurum belki
yarınlarıma daha da
bir öz güvenle bakmamla
rahatlık huzur ve keyfin
sunduğu
yaşamın tadına varabilirim

Mesut Çakırca

Özlem

Dalgaların savurmuş haliyim
Öylesine yorgun
Öylesine bitkinki yüreğim
Kalemim ha düştü
Ha düşecek derken parmaklarından
Kafamdan akıp giden mısralarıma
Yetişebilecekmiyim

Bu sefer kendimi değil
Seni sayfalara dökmeliyim
Yanlızlığımı seçmişken
Neden sanki bana
Kağıt üstünde bile olsa
Madem evlendik
Gel birlikte yaşayalım
Birlikte olalım dedin
Birkaç ayda sırtını döneceğini
Nerden
Ama nerden bilecektim
Benim gün ışığım olup
Doğmuşken dünyama
Ay ve yıldız ışıkları
sana yeter deyip
zifiri karanlık kuyuya
beni tekrar geri ittin
Oysa tekrardan
Gülen gözlerinle
beni kuyumdan çıkarıp
Beni tekrar hayata
Döndürebilirdin

Ne değişti dünden
Ne bekliyoruz gelecekten
Neyse ki gene de huzur ve
Mutluluk sarmalındayım
Son bir durak kalmışken
Günlerimden
Ölümün kapısından
Bir bakış atıp
Son adımımı atarken
Seni tatlı bir anı olarak
Daima sevip
Özleyeceğim

Mesut Çakırca

Özleyeceğim

Dalgaların savurmuş haliyim
Öylesine yorgun
öylesine bitkin
Kalemim ha düştü
ha düşecek derken
parmaklarımdan
Kafamdan akıp giden
mısralarıma
Yetişebilecek miyim?
Bu sefer kendimi değil
Seni sayfalara dökmeliyim
Yalnızlığımı seçmişken
neden sanki bana
Kağıt üstünde bile olsa
Madem evlendik
Gel birlikte yaşayalım
birlikte olalım dedin
bir kaç ayda sırtını döneceğini
nerden
ama nerden bilecektim

benim gün ışığım olup
doğmuşken dünyama
ay ve yıldız ışıkları
sana yeter deyip
zifiri karanlık kuyuya
tekrar geri ittin

oysa tekrardan gülen gözlerinle
beni
kuyumdan çıkarıp
beni tekrar
hayata döndürebilirdin

ne değişti dünden
ne bekliyoruz gelecekten
neyse ki genede
huzur ve mutluluk
sarmalındayım
son bir durak kalmışken
günlerimden
ölümün kapısından
bir bakış atıp
son adımımı atarken
seni tatlı bir anı olarak
daima sevip özleyeceğim

Mesut Çakırca

Sabır

SABIR

ben ne bir orhan veli
nede yunus emreyim
ben,
ben olmanın bilincine varmış
garip bir dervişim

nice dağları
nice dereleri aşsada bu gönül
ben senin gibisini görmedim
göremiyeceğim

dinlemez olur, göremez olur nice canlar
hissedemezler ne kadar da arzulasalar
sevdiğini sanıp da aldanırlar
yürekler bir konuşmayınca
yaşayamaz olur,yaşadıklarını sanırlar

yolum uçsuz bucaksızdır benim
sevgim ele avuca sığmaz olur
dokunmak da iser
ister de bu çatlamış eller
zamanını bilir
çünkü sabretmek en büyük erdemdir...

Mesut Çakırca

Serzeniş

zaman akıp gidiyor
penceremden bakarken
bir taraf geçmişin yansıması
bir taraf belirsizliğin anlamsızlığı
ne dünde kaldım
ne de yarınlarda
aldığım her nefes
soluduğum her hava
o kadar tatsız ki
sanki hamakta gibiyim
geçmiş bir yana giderken
gelecek öbür yana
sessizliği duyuyorum
sonra0
insanların bağırışlarını
ve de
boşluğa savrulup giden
çığlıklarının kıvranışını
ben bana yeterim
yettim de
ya benim duygu ve düşüncelerime
bekleyişlerime
serzenişlerime sahip birisi varsa
varsa elini kaldırsın
ya da üşenmeyip
ne olur bana iki satır yazsın

Mesut Çakırca

Sevemediysem suçlama

Üç dört yıla uzanıyordu bütün o yaşananlar
O yaşanan güzellikler
Sevgiler, yansımalar
Yeniden doğum gibiydi
her başlangıçta yaşananlar heyacanın o ki en güzeli
en benzersizdi
o yeni bir sevgi değil
o ilk
tertemiz sımsıcak
o anlatılamaz
sevgilerin en güzeliydi
tıpkı hayallerimin buluştuğu nokta gibiydi
tam bitti, bitecek derken beklentilerim
ama her nedense
o da beni uzaktan sevmeyi tercih etti

Cam güzeliydim ben onun için
Ama ne yazık ki
Buğulu camlara yazılan sevgi sözcüklerinden
Öteye gidemedi sevgimiz
umutsuz olduğumuz anda rastladık birbirimize
ama hüsranlara bir yenisini eklemekten
daha ileri gidemedik
baktım olmayacak tehditler savurdum
sevgimi geri çekerim
kendimi görünmezliklere sürüklerim dedim
ama ben ona sunmamıştım ki sevgimi
oydu alan benim güzelliklerimi
onun keşfiydi
o tozlu sandıkdan
yüzyıllar sonra
o bulup çıkardı beni
bense onu ondan habersiz sevdim

Oysa ki
bu bile herşeyden çoktu benim için
yetinmedim,
aç gözlülük ettim
olan olmuştu bir kere
artık istesekte geriye dönülmez bir noktaya gelindi
saklı şimdi sararmış sayfalarda aşkımız
zaman zaman hoş bir tebessümle belki
yaşanan o ele avuca sığmaz sevgimiz

Bu gece balkon sezonunu açtım
yeni bir yılda,yeni bin yılda
koltuğuma oturmuş kahvemi yudumlarken
sigaramı tüttürürken
onun satırları gene parmaklarımın arasında
böyle sonlanması istenmesede
genede yaşanmışlık vardı
o sararmaya yüz tutmuş sayfalarda

gene o muhteşem aşk vardı mısralarda
ve belki de 2 yıldır yazılan ilk satırlardı bu gecedekiler
kimbilir belkide hayatumın dönüm noktası olmasa da
gerçekler vardı şu geçen son saatlerde

Oysa ki sana idi benim seslenişim
kimbilir belki özür borçlu satırlardı
sana niyetim
süremediyse kusura bakma idi ilk sesleniceklerim
ama o ki aldı gene
çaldı gene bütün duygu ve düşüncelerimi
artık o mazide kaldı diyemem
hala seviyorum da diyemem
ama bir zamanlar
sevip sevilmem gerçeğimdi o benim
belki de paylaşımdı sevgiyi kutsal kılan
zaman zaman saklanılan
zaman zaman haykırılan
ve o sevgi ki anılarda kalan
ama asla
tekrar tekrar yaşanmayan

Mesut Çakırca

Sevmemişsin

Dokunabilirmisin saçlarıma ellerinizle
Öpermisiniz dudaklarımdan
Sevebilirmisin beni
Benimle yürüyüşlere çıkar
Tutarmısın ellerimden
Konuşabilirmisiniz sessizce
Gün doğumunu
Gün batışını
izleyebiliriz belkide
Omzunu omuzlarıma yaslayıp
Yemeğimizi bölüşüp
Sonrasında bir fincan kahve
Ne güzel olurdu değil mi
İçimize çektiğimiz
dumanı paylaşır
Belki de yuvarlanırdık
Ordan burdan sohbetlere gebe
Zamanı paylaşmaya devam edip
yıldızların yalnızlığına inat
Sarılarak gözlerimizi kapatıp
Gelecek mutlu mesut yaşantımızın
Temellerini her günün sabahında
Yeniden inşa edemez miydik

Bu soruları sen varken
Kulaklarına fısıldamak
Sonra bir öpücükle
Noktalamak
Varlığınla rüzgarlarda
Savrulmak isterdim

Ama yok ve
Bu sızıntılı
Bu melankolik halime
Ben sen ittin
Belki istemedin biliyorum
Belki beklentilerine karşılık veremedim
Ama bildiğim tek bir şey var ki
O da
Sen beni gerçektende
Sevmemişsin

Mesut Çakırca

Sırası

şarkılar vardır
şiirler , kitaplar
neredeyse on tanesinin yedisi
aşk üzerinedir
iki üç tanesi ise
ayrılık,hüzün,hayal kırıklıkları
ama azınlıkta kalan kısmıdır
yaşamanın
en can alıcı
yaşamın birer parçası
benim şiirlerimin
okunup okunmaması
umrunda değilken
yalnızlığı
kötü bişey olarak değil
huzurla sarmalanmış
keyif alıcı güzelliklerle
özenip bezerim
biraz da elimi aşklarıma
uzatabilir
getirilerini götürdüklerini
masaya yatırabilirim
masa dedimde
şöyle tek odalı
tahta ahşap küçücük
bir masa sandalye
üstünde mum ışığı
yanında kenevir tütsü
ortam yakısı
bir şişe jek denyıls viski
sigara ve blues tıngırdamaları
daktilo yada kağıt kalem farketmez
mısralara
ama artık
aşkarıma sevdalarıma
yol almalıyım
kendini bulmak
kendini sevmekle ilgili satırlarım
başlangıç için
işin olmazsa olmalıydı
ama bence
bir insan kendini sevmeden
hiçbir şeyi
hiç kimseyi sevip sevemez ki
onu öpüp okşayamaz ki
bu duygu gölgelerim
buraya kadar derken
aşka sevdaya kulaç atmanın
sizce de sırası gelmedi mi

Mesut Çakırca

Silsile

bir anahtar buldum
kimbilir hangi sırları
açığa çıkarır
hangi çıkmazları
o çözülemez sandığımız sırları
açar mı kapıların ardına saklanan
döker mi birer birer sırlarımızı

bir anahtar buldum
yalnızları birleştiren
sevgiyi aşkı
dizelerden şarkılara döken
bir tahta masa
bir kırılmaya yüz tutmuş
sandalyeli
şiir ve müzikle
dolup taşan
minik odanın
kapısını açan

bir anahtar buldum
atlayıp motoruma
uzakları
hemen yanı başıma getiren
o koy senin
bu koy benim
beni kendimden geçiren

bir anahtar buldum aniden
ama saklanmış gibi
otların yeşiliklerin
arasında
benim kalbime götüren
kimselerin ulaşamadığı
bilmediği
silsile
şiirlerime götüren

Mesut Çakırca

Son

kelimeler tükeniyor artık
yeraltı suyu gibi
akıp fışkırmıyor sözlerim
biteme yakın olduğumu hissediyorum
belkide uğraşlarımın
keyfine varma noktası gelmiştir
okumak yok artık
satır satır
mısra mısra anılarımı
kimileri hüzünlü
kimisi mutluluk dolgusu
şarkılara aktardım onları
şimdi zaman
gözler kapalı
dudağımda sigara
öpülmeye hasret olan
damağımda kahve
konuşmamaktan kuruyan
yaşlanan bedenime
yaslanacak omuz arayan
bitiyor artık
son demlerdeyim
artık buz da katmıyorum içkime
çünkü herşeyi sek severim
belki birkaç ay kaçamak yapsamsa
en az
yılın dokuz ayı dağ başındayım
nereye gider bilmiyorum
yakıt mı biter
lastikmi patlar
bilmem ama
bir on yılı daha çıkarırsam
anılarım hüzünlerim olmadan
keyif dolu
hep bir tebessümle
yaşamın farkına varan
sonlara şahit olan
bir on yılı daha çıkarsam
bu şiirmiş sona yaklaşılan
hoşçakal insanlık
hoşçakal dünya
hoşça kalın
ve hoş geldin
altmış yaş sonrası
üçüncü ve son kez olan doğumun
ilki sıfır elli yaş arası klasik
elli altmış yaş arası keyif
altmış sonrası
huzur ve sayfaların sonlanması

Mesut Çakırca

Sonsuzluğa

Rüyadamıyım acaba
Yoksa başka bir evrenden gelmiş
Bir yabancıyım
bu dünyaya
Bu zamana
Konuşmalararın koşuşturmalara
Hareketin yorgunluğa
Zaman zaman aç kalıp
İki lokma birşeyler bulma telaşına
Belki de
yabancıyım bu dünyaya
Ya bir anda biterse rüya
Sanıldığından başka başka yerlere aksa
Algının olmadığı
Yaşananların saçmalıklara gebe
Yabancıyım bu ortama
Neyse iş güç
Yemek sığınak zorunda kalmadığım
Bir dünyadayım nasıl olsa
Rüyada olsamda burada
Bu zamanda
Hani derler ya
Ekmek elden su gölden
Geçinip giderdim şu anda
Su deyince
gene bafa gölünü anımsadım
O suya sıfır
Hani etrafında kimselerin
Olmadığı uğramadığı
Diyarları anımsadım
Sanki yaşandı bitti dercesine
Ne güzel günler,yıllardı da diyemem
Çünkü biliyorum ki
Uyanmadan tekrar döneceğim
O manzaraya
Belki uyanmaya saniyeler kala
Keyfini sadece keyfine sürmek için
Umarım 5 ay sonra ulaşırım
İkibin yirmi altı yılının
Ekim ayı nın sonlarında
Şimdi uyansam bile
Rüyada bile olsa
Güzel rüyaydı der
Sonunda
En sonunda
Kapatırım gözlerimi sonsuzluğa

Mesut Çakırca

Sonunda

Yıllar
Yıllar öncesinden
Hep iki katlı bir ev
Alt katı kafe
Üst katı yaşam alanın
hayalini kurmuş
Gerçekten de çok istemiştim
Tabi yalnız değil
Bir sevdiğim
Sevgilim olmalıydı yanımda
Ama olmadı
Bu ve bir kaç arayışım
Hayallerin
Zaman zaman yarıda kaldı
Belki de kalmalıydı da
Ve nihayetinde
zamanla
Yaşamının tozlu sayfalarında
Yerini aldı

Bir karavan için
Karavanda yaşam için
Tam yirmi beş yıl
Bıkmadan usanmadan
Çalıştım çabaladım
Muradıma ermiştim aslında
Ama sanırım
Geç
Çok geç kalmışım
Neyseki on yıl
Mevsim mevsim
Kışın soğuğunu
Baharın çiçek açması,aşklarını
Yazın kavurucu sıcağı
Ve
Sonbaharın yalnızlığıyla
Başbaşa kaldım

Artık yaşım geldi altmışına
Elim ayağımı çekmeli
Kendime köşe bucak
Bir yer edinmeliydim aslında
Gene maalesef ki gene
İnsanlardan kaçacak
bir yurt edinmeli
On yıldır doğa ile kucaklaşmamı
Artık
Sonlandıracak noktayı koymalıydım
Ve yaptımda
Hiç beklemediğim bi anda
Balıkesir taşdibi köyünün kenarında
Etrafında bir kaç ahırdan başka

İnsan olmayan
Komik ki
çatısı bile olmayan
Üç odalı
Bir taş ev aldım sonunda
Bahçesinde olmazsa olmaz
meyve ağaçlarının yanına
karavanımı sürekli park edip
Yalnız ama
Muhteşem bir hayata
Yeniden gözlerimi
yaşama açtım
Herkes yaşları altmışken olmuşken
Daha kaç gün,ay,yıl
yaşarımın derdini
hesabını yaparken
Ben
Yeniden gözlerimi yaşama açtım
Sonunda
En sonunda

Mesut Çakırca

Tasarım

tasarlandım
yapılandım
gözümü açtım
ayaklandım
koştum,zıpladım
belki biraz hızlı belki biraz uzağa
oysaki arkama dönüp bile bakmamıştım
zaman zaman yerimde saydığımı sanmıştım
açıldım
açılmaz olaydım

Mesut Çakırca

Tutmalı

kahve ve müziğe olan tutkumu
hiç bir şeyde bulamadım
hani kelimelerin
kıyafetsiz kaldığı zamanlarda
zaman sanki beni hep
sarıp sarmalıyordu
uyanınca ilk yapacağım şey
kendime günaydın deyip
kahve sigara ve
tabi yanında olmazsa olmaz
bir keman bir çello esintisinde
yanında belki piyano saksafon
ve gitar
karanlık tarzda sitilde
olmalıydı hepsi
gün ışığına inat
gözyüzünü biraz griye çalmalı
ama olmazsa olmaz
biraz sigara
biraz duman
dağ başındaki evimde
grileşen havanın içine
biraz sis katmalı

sonra gene şiirler karamalı
belki de onları birer şarkıya dönüştürüp
günde yedi sekiz fincan
içtiğim kahvenin ortamına
ayak uydurmalı

artık yaşlanmış
bırakmaya yüz tutmuş bedenimi
bu keyiflerle
ayakta
dim dik ayakta tutmalı

Mesut Çakırca

Ulaşmış

kafkanın dönüşüm kitabındaki
böceği düşünün
insanın değerini anlamsızlaştıran
yada milenaya mektuplarındaki
çaresizliğini haykıran
bunlar yüzyıllardır
farklı versiyonlarla yaşandı
yaşanacakta
yalan
hayatı anlamsız kılan ise
iç çekişmeleri
iç hesaplaşmalarıydı
şimdi bir ege sahil
kasabasında olmak vardı
buz gibi birayı
damağınla buluşturmak
ferahlamak
sıcak mı bastı
at kendini egenin serin sularına
sigaradan derin bir nefes çekercesine
kokla denizi
yosun kokusunu
nefesim boğazımda düğümlensin
yutkunamamasına
çok gezdim karavanımda
antalya kaş dan
edirne eneze kadar
kıyı boyunca
çok yer gezdim
çok yer edindim kendime
sanki hepsini evim kılmıştım
başka yerleri keşfe çıkmak
zor olsada
sanki kendime görev edinmiştim
kuzeye de
karadenize gitmiştim bir ara
karasu nun hırçın
dalgalı gri sularında serinlemiş
hep ama hep
benim için çok güzel olan
yalnızlığımı özümseyerek
keyfime keyif katmıştım
ne fethiyesi ne bodrumu ne marmarisi
kaldı geride
ne de foça ayvalık
assos sahilleri
her birinde bir iz
bırakmıştım kalbimde beynimde
iyiki de yaşamışım oraları
anılarımın karpostallarıma
bir yenisini
bir yenisi daha

daha eklemişim
iyi ki zamansızlığa
mekansızlığa ulaşmışım
yüz yılları
bin yılları
beş on yıla sığdırmışım
sonra kontağı kapatıp
ölümüme huzur ve keyif içinde
yol açmışım

Mesut Çakırca

Umarsızca

Kalan yıllarımın keyfini sürerken
Bilmiyorum
Sen mi beni
yoksa ben mi seni aradım
Çıktın gene karşıma aniden
Duyumsadığım güzelliği anlatırken sana
Neden sanki komşu olarak
beni yanına çağırdın
Beni aldın yanına

Önceden kardeş gibiydik seninle
İlk zamanlarda da öyle devam etti
Sonra bir akşam
Sarılıverdin bana sımsıkı
Tenim tenine
Nefesim nefesine
Kokum kokuna karışıverdi
Ve dudaklarını değdirdin
Dudaklarıma
Beklemediğim
Beklenmeyen
Ben
Daha ne olduğunu anlamamışken
İki vücut bir olduk
Aniden
Evet
Hiç beklenmeyendi benim için
Bırakıverdim kendimi sana
Bırakıverdim kendimi
suyun akışına
Ve devam etti
Hep sürsün
Hep tebessüm etmemizdi isteğim
Ben Birlikteliğimizi
resmiyete dökmek istedim
Senden bir an olsun ayrılmamak
Mutluluğumuz
Her daim devam etsin isterken
Sen birtakım bahanelerle
Benimle gelmek istemedin
Belkide
Zamanı vardı
Olacaktı
olmalıydık birlikte ama
Zaman tanıdım
Mutluluğumuza
Sevgimize
O muhteşem saatlerin
Devamı hatırına

Şimdi ne oldu sanki
Bu ayrılık on yıl sürsede

İnan seni hep yanımda aradım
Özledim
Özledim umarsızca

Mesut Çakırca

Velhasıl

bir resim
bir tablo Görmeyi vereyim
hemen dalıyorum
zamanını
anlatılmak istenenleri
yada olduğu gibi sanki
sanki fotoğraf çekmekse
ressamın istediği
o a nı
o zamanı yaşıyorum

bir klasik müzik
bir beste dinlemeyeyim
o an da
çalan çello nun
telleri oluyor
kimbilir belki tüneri oluyor
yada rüzgarda dans misali
virtüözün parmak uçlarında
dans edercesine
notalara yetişemiyor
dağılıyorum
mest oluyorum

bir kitap
beni kopartırcasına okumayı vereyim
bir yazar olabilirmiyim peki
ya da bir şair
aslında umrumda da değil
artık ne paylaşım
ne tutku
ne de aşkı
arama çabasındayım
insan olur ya
bir an için geçmişe döner
işte onlarıda
yani
yaşanmışlıkları
zaten her daim
her gün
film izler gibi izliyorum
artık velhasıl
anılarımı geçmişimi
sadece
sadece satırlarıma döküyorum

Mesut Çakırca

Yapsak

ansızın kapımı çalsanız
yada sadece merhaba
demek için
telefon açsanız
ansızın yazdıklarıma bir göz atıp
şiirlerimin şarkılardaki
yankısına tanık olsanız
ansızın
yavaş yavaş
toprağa bakan gözlerinizi
kaldırıp
benim daha yaşayacak
çok güzel günlerim olacak deyip
yaşamınıza daha şimdiden
gözlerinizi kapatmasanız
ansızın aynalarda
biraz buruşmuş da olan
o güzel yüzünüze
aklar düşmüş saçlarınızı
ellerinizle düzeltip cesaret bulsanız
çok şey istemiş olurum sizden
bunlara olan gayret sizden
içeceğimiz kahveler benden

ansızın geçmişe bir göz atsak beraber
iki çift laf etsek
belki kaçamak gözlerimizi
birbirimizin gözlerinin içine bakıp
bir zamanlar o doya doya öptüğümüz
dudaklarımızla değil
sadece gözlerimizle
onlarla konuşsak
ama işin kaçınılmazı
ansızın başlayacak iletişimimiz
ansızın sonlanacağını
farkına vararak!
bunları yapsak

Mesut Çakırca

Yaşamalı

değil on beş
yirmi metre karede olsa
üç beş metrelik
küçücük bir ev
karavan yada ahır farketmezdi
doğal koşullardan korunayım yeterdi
kar kış kıyamet
vız gelirdi
iki parça odunla
ısınabilir yaşayabilirim
mantar toplardım çayırlardan
şansıma der
üç ihtimalime
birincisi karnım doyardı
ikincisi kafa yapar dolaşırdım uzayda
üçüncüsü ise ölüme yelken açardım
ne farkeder ki
tüm kazanım ve kayıplarımın
bundan sonrakilere
ne faydalar sunacak ki
kahvem olmazsa olmaz
duman ve müzik
çatımı kaplar
arkama yaslanıp
keyfime keyif katardım
yeni satırlardan oluşur şiirlerim
anlık doğaçlama
blues tıngırtılarında akardı
gelmeli artık
içsel seslenişlerim
bırakmalıyım
değil geçmişi
bir dakika öncesini anımsamamalı
ne telefon ne şebeke
hepsi artık
benim için saçmalığın daniskası
saç sakalı da bırakmalı kendi hallerine
içecek yada kahve suyum
yağmurdan gelmeli
gerekirse altı ay banyo yapmamalı
aynada olmasın barınağımda istemez
her nefeste her dakika
içime bakmam yeterli bana
birkaç yün yorgan
birkaç yün battaniye ile ısınıp
kışı çıkartmalı
yaz sıcağında ise
zaten nudistim
çıplak
çırıl çıplak
anadan doğma kalmalı
tek beklentim

bütün bunları hazmedenlerle
birlikte yaşamalı

Mesut Çakırca

Yaşarlar

kıskançlar
onlar değilmidir
on beş
on altı yaşlarında
olan kızları kaçıran
ve herşey herkezden
onları herkezden kaçınıp
kendilerine saklarlar

oburlar
ağızlarını oldum olası
yemekle doldurup
fazla geldiğinde ise
yediklerini
doymazlıklarını
kusarak dışarı çıkarırlar

pintiler
hayatları boyunca az ile yetinip
sanki öldüklerinde
öbür dünyaya
yatırım yaparlar

alkolikler
hiçbir zaman keyfine değil
sorunlarından kaçmak için
kendilerini kaybedene kadar
içip
içip dururlar

dumancılar
bir arayıştan çok
zamanı keyfine dönüştürmek
için kafa bulurlar
sanki dizginlerden kurtulup
parçalanmalı zincirler yerine
onları pamuk ipliğine
çevirmeye uğraşırlar
süzülmek
o galaksi senin
bu evren benim
bir noktada
hiçliğe sürüklenirler

aşıklar
çoğunlukla hormonal tepki ile başlar
bazer ise
sadece karşısındakinin güzelliğine
çekiciliğine hayran kalıp
kendilerini unuturlar

ve yalnızlar

çoğu yanlızlığa mahkum edilmiş
sürgün hayatı yaşar
bazıları ise
doğuştan yanlızlığa kendini
itmiş yada itilmiş
belkilerle değil yaşam boyu
asırlardır yalnız
ama
yapa yalnız yaşarlar

Mesut Çakırca

Yaşıyorum

Karanlıkta kayboluyorum
Zaman zaman gölgelerde
Zaman zaman
Gölgelerde dans ediyorum
Nudist yaşayıp
Nü portlerde kendime yer buluyorum
Karanlık sayfalara döküyorum
Mısralarımı
Hele bir fincan kahve
Biraz duman
biraz da blues müziğimle
Keyfime keyif katıyorum

Kayboluşum tek çıkar yoldu artık
Benim için
Ya sizler için
Sanırım
Yaşayan ölüden de farkım kalmıyor

Karanlık
Kap karanlık bir mağarada
Yaşama tutunmamı sağlayan
Benim yarın ki
aydınlık günlerime
Bir adım daha yaklaştırıyor
Ölmek yada yaşamak da ki
Fark Edilmezlik
Yalnızlığımı
Değil özleme
Yaşama bilincine kavuşturuyor

Daha neler yaşayacağım
Diye de düşünmüyorum
Şu an nefes aldığım gibi
Şu anı
Sadece şu zamanı yaşıyorum
Ve şimdilik bitirirken
Belki de sizler olan için bu
Saçmalıkları
Geçmişte yaşanan aşklarımı
Onları arkamda bırakarak
Bakalım kaç yıl yaşarım
Kaç insanla el ele tutuşur
Dudak dudağa kaç insanla
Öpüşür
Doyumsuzluğa ulaşırım
Diye de düşünmek istemiyorum
Bildiğim tek gerçek var
Artık hayallerime
son noktayı koyup
Hiçbir şeylerin anlamsı yitirdiği
Özlemle beklemekten

duyumsamaktan da
bıktım usandım
Artık düşünmek değil
Bu anları
sadece bu zamanı yaşıyorum

Karanlıkta kayboluyorum
Zaman zaman gölgelerde
Zaman zaman
Gölgelerde dans ediyorum
Nudist yaşayıp
Nü portlerde kendime yer buluyorum
Karanlık sayfalara döküyorum
Mısralarımı
Hele bir fincan kahve
Biraz duman
biraz da blues müziğimle
Keyfime keyif katıyorum

Kayboluşum tek çıkar yoldu artık
Benim için
Ya sizler için
Sanırım
Yaşayan ölüden de farkım kalmıyor

Karanlık
Kap karanlık bir mağarada
Yaşama tutunmamı sağlayan
Benim yarın ki
aydınlık günlerime
Bir adım daha yaklaştırıyor
Ölmek yada yaşamak da ki
Fark Edilmezlik
Yalnızlığımı
Değil özleme
Yaşama bilincine kavuşturuyor

Daha neler yaşayacağım
Diye de düşünmüyorum
Şu an nefes aldığım gibi
Şu anı
Sadece şu zamanı yaşıyorum
Ve şimdilik bitirirken
Belki de sizler olan için bu
Saçmalıkları
Geçmişte yaşanan aşklarımı
Onları arkamda bırakarak
Bakalım kaç yıl yaşarım
Kaç insanla el ele tutuşur
Dudak dudağa kaç insanla
Öpüşür
Doyumsuzluğa ulaşırım

Diye de düşünmek istemiyorum
Bildiğim tek gerçek var
Artık hayallerime
son noktayı koyup
Hiçbir şeylerin anlamsı yitirdiği
Özlemle beklemekten
duyumsamaktan da
bıktım usandım
Artık düşünmek değil
Bu anları
sadece bu zamanı yaşıyorum

Mesut Çakırca

Yüz tutmam

Onarılamaz sandığım yaralarım
Şimdi birer çizikten ibaret oldu
Kabuk bağladı ama
Anılarınıda koparıp atamam ki
Haykırışların sözlere
Sözler iniltilerle
Fısılsamalarla gölgelerde kaldı
Işık aramadm hiç bir zaman
Sürekli içindeki çocukla konuştum
Onları yazdım aktardım satırlarıma
Onları birer şarkı yaptım
Binlerce kez bıkmadan usanmadan
Ölülerin ardından yakılan ağıtlara inat
Birer yıldız oldum
İçimi sürekli aydınlık tutan
Sanki silinmeye yüz tutmuş
Eski fotoğraflar gibi
Onlar tamamen yok olmadan
Ben çoktan onları yırtıp attım
Geride hiç bir iz bırakmadan
Şimdi kimine berduş
Kimine avare gözükebilirim
Niyetim mi ne
Niyetim tamamen
görünmez olmak onlar için
Onlar bana bir adım atarken
Ben on adım geri çekilerek
Gidebildiğim yere kadar gitmeliyim

Kafa yormaksızın
Salıvermek kendimi suyun akışına
Nerde durgunlaşacağından bihaber
Salıvermek kendimi
Atmak uzaklaşmak
Geçmişten hiç bir iz kalmamazcasına
Hiçbir anahtarın açamayacağı
Kapıların ardına saklanmak
Kapının ardı
Artık cennet mi olur benim için
Yoksa cehenem mi sizler için
Bilmiyorum
Bilmek te istemem
Sizin de
Artık bilmek istemediklerinizi
Zamanımı boşa harcamak yerine
Vücudum çoktan bırakmaya
Yüz tutmuşken kendini
Ruhumu da daha fazla
Sıkıntılarla boğuşmaya yüz tutmam

Mesut Çakırca